

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρβόλον Μερουβέλ : Οἱ Τρεμόρ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς * Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐρνάλη, (συνέχ.). — Κ*: Ο. Ν. Σιμέλιερ : Ἡ ΤΡΙΧΑ-
ΠΤΟΠΟΙΟΣ, μετάφρ. ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α. Γ. Κωροστάρτιδου, (συνέχ.).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτέα**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ Τρεμόρ

ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

Ζ'

Ὁ νεοελλῶν ἦν ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος νέος ἀνὴρ, μετέχων τοῦ ἀστού καὶ τοῦ χωρικοῦ, τριακούντης περίπου, εὐσωμος, ρωμαλέος, καὶ μελάγχρους, μὲ δασεῖαν τὴν κόμην καὶ εὐφρὲς καὶ εὐθύ τὸ βλέμμα.

Ὁ Ῥωμαῖος Τρεμόρ ἔθεωρεῖτο ὡς ὁ ὠραιότερος νέος τῆς περιοχῆς, καθάπερ ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαρζεᾶς ἦν ἀναμφισβητήτως ὁ μαργαρίτης αὐτῆς.

Οἱ Τρεμόρ ἦσαν πλούσιοι γεωργοὶ τοῦ Σεβάν. Ἡ οἰκογένεια αὐτῶν ἦν εἰς Μορβάν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Οἱ ἀρχαιότεροι ἐγνώρισαν πάντοτε τοὺς Τρεμόρ ἐγκατεστημένους εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Πριερέ ὡς καλλιεργητὰς αὐτῆς ἐν ἀρχῇ, ὡς ἰδιοκτῆτας κατόπι.

Ὁ Τρεμόρ, ὅστις ἐκαλλιέργει τὴν ἔπαυλιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πωλῆσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμόν. Ἡ γόρασεν αὐτὴν μετὰ δυσαρρεσκείας μὲν, ἀλλὰ θ' ἀπέθνησκεν ἐκ θλίψεως, ἀν' ἠναγκάζετό ποτε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Τὸ Πριερέ, καταστὰν ἀπλῆ κατοικία ἀγροτῶν, δὲν εἶναι ὄλως ἀνάξιον λόγου.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς οἰκίας ὑπάρχει τετραγώνος πύργος μετ' ἀκόμης ἐπάλλεω.

Οἱ τοῦχοι εἰσὶ στερεώτατοι, τὰ δὲ παράθυρα στενὰ, σχηματιζόμενα ἐκ σταυροειδῶς θεθειμένων πετρῶν. Ἡ οἰκία ὅλη ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων αἰθουσῶν, ὧν ἡ κυριωτέρα, τὸ μαγειρεῖον, οὐδὲν τὸ ἰδιάζον παρουσιάζει, εἰμὴ μεγάλην ἐστίαν, ἧς τὸ προπέτασμα στηρίζεται ὑπὸ δύο πεπαλαιωμένων κίονων.

Εἰς τὸ βάθος κλίμαξ φέρει εἰς τὸν ἀνώτερον ὄροφον.

Αἱ ἀποθήκαι, τὰ βουστάσια καὶ οἱ

σταῦλοι ἀποτελοῦσι τετράγωνον περιβαλλόμενον ὑπὸ τοίχων.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Πριερέ ἀποτελεῖται ὑπὸ διακοσίων περίπου στρεμμάτων καλῆς γῆς καὶ λιμνῶν, ἐξ ὧν ἐπλούτισαν οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῆς.

Καθ' ἣν ἐποχὴν συμβαίνουσι τὰ γεγονότα, ἅτινα ἀφηγοῦμεθα, οἱ ἰδιοκτῆται ἦσαν τρεῖς, ὁ πατήρ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ὁ γέρον Τρεμόρ καὶ οἱ δύο αὐτοῦ υἱοὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ῥωμαῖος.

Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, ὁ πρωτότοκος, ἦτο ρωμαλέος χωρικός, ὑψηλότερος ἢ ὅσον συνήθως εἶναι οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους ἐκείνου, ἰσχυρὸς ὡς ταῦρος, πυρρόθυριξ καὶ δασύτριχος ὡς ἄρκτος.

Ἦτο κατὰ πέντε ἔτη μεγαλύτερος τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ διηύθυνε τὰ τῆς ἐπαύλεως πρὸς ὄφελος τῆς κοινότητος.

Ἡ φωνὴ του ἦν τραχεῖα, τὸ βᾶδισμα βραδύ, τὸ δ' ὕφος ἐν γένει ἐπιβλητικόν καὶ ἀγαθὸν ἐνταυτῷ.

Ἐν αὐτῷ ἔβλεπέ τις ἀγαθοεργὸν ἀλλ' ἰδιότροπον ἄνθρωπον, ἐξ ἐκείνων, ὧν ἡ σκληρότης εἶναι μόνον φαινομενική.

Ὁ Ῥωμαῖος ἦν εὐειδέστερος, καὶ εὐγενέστερος τοὺς τρόπους. Δὲν ἠσχολεῖτο ποσῶς εἰς τὰ τῆς οἰκίας, ἀλλὰ τὸν μὲν χειμῶνα ἐκυνήγει, τὸ δὲ θέρος ἠλίευσεν εἰς τὰς λίμνας, ἧ περιέφερε τὸ ἀμάξιόν του, ἵνα διασκεδάσῃ ἢ περιπατήσῃ εἰς τὸ δάσος.

Ὅταν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων, ὅπερ σπανιώτατα συνέβαιεν, ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ κοινῶ τῆς οἰκογενείας ταμείου, ἐξ οὗ ἕκαστος ἐλάμβανεν ὅσα ἤθελεν.

Ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπῆρχεν οἰκογένεια μᾶλλον συνδεδεμένη τῶν τριῶν Τρεμόρ, τοῦ πατρὸς καὶ τῶν υἱῶν.

Ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶχον μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν.

Εἰς τὸ χωρίον τοῦ Σεβάν ὑπερηγάπων αὐτούς, διότι ἦσαν ὑποχρεωτικοὶ καὶ γενναῖοι. Ἡ περιουσία αὐτῶν ἦν δι' ὅλους. Τὸ χωρίον τοῦτο περιβαλλόμενον πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κτημάτων τῶν Τανναί, περιλαμβάνει μόνον δαδεκάδα καλυβῶν, ἀνηκουσῶν εἰς ὑλοτόμους ἢ πεδιλοποιούς καὶ δύο ἢ τρεῖς γεωργοὺς ἀρκούν-

τως εὐπόρους καὶ ζῶντας ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν ἀγρῶν των.

Ἡ Σιμώνη προσέφερε κάθισμα εἰς τὸν ἐπισκέπτην, ὅστις ἐκαθέσθη παρὰ τὸν πεταλωτὴν ἵππαστι ἐπὶ τῆς μόνης ἑδρας τοῦ οἰκήματος.

Ἄλλὰ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

Ὁ Ῥωμαῖος ὑπέλαβεν :

— Ὁ Λαθρᾶνς ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι μας πρὸ μιᾶς ὥρας. Μοῦ εἶπε πῶς σὰς ἔκαμε καταγγελία.

— Κακοτυχία, κύριε Ῥωμαῖε.

— Αὐτοῦ δὲν θὰ ἦτο τίποτε, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Τί ἄλλο συμβαίνει ἀκόμη;

— Ἐσκότωσαν τὸ σκυλί του, εἶπεν ἡ Ἀμώνη.

— Τὸν Ραβῶ!

— Μὲ τὸ τουφέκι.

— Διάβολε! κακὸν πρᾶγμα νὰ προσβάλλουν τὰ ζῶα. Ὁ σκύλος δὲν εἰξεύρει οὔτε ἀν τὸ κυνήγι ἀπαγορεύεται ἢ ὄχι, οὔτε τὰ ὄρια, καθὼς ἕνας ἀγροφύλαξ.

— Βέβαια.

— Ἐπὶ τέλους ἐφόρησε!

— Κακόμοιρε Ραβῶ!

— Αὐτό, κύριε Ῥωμαῖε, δὲν εἶναι χειρότερον ἀπὸ νὰ πυροβολήσῃ κἀνεὶς ἕνα ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ λαθροθῆρας.

— Ἐννοεῖται!

— Ὁ ἄνθρωπος ὑπερασπίζεται, ἐνῶ τὸ σκυλί δὲν εἰμπορεῖ.

Ἡ Ἀμώνη ἤρξατο ὀργιζομένη ἀλλ' ὁ σύζυγός της καθυσύχασεν αὐτὴν δι' ἐνὸς νεύματος.

Ἡλλαξε τότε τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεως.

— Ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ, εἶπε εἶναι λυπηρὰ. Μήπως ἐπήγες εἰς Ἐλάφων - Πέραμα, κύριε Ῥωμαῖε;

— Ναί. Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχομαι.

— Ποῖον εἶδες;

— Τὴν κυρὰ Φαρζεᾶς.

— Καὶ τὴν Σολάνζη;

— Ἦτο εἰς τὸ δάσος. Τὴν ἐζήτησα παντοῦ καὶ δὲν τὴν εὔρηκα.

Ἡ Σιμώνη ἐμειδίασεν. Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς μετεβλήθη. Τὸ ἐρρυτιδωμένον

γγρασιὸν πρόσωπόν της ἔλαβεν ἔκφρασιν νεότητος. Ἄν τις ἀνεμιμνήσκητο ἐτι τῆς ὠραίας θαλαμηπόλου τῶν Τανναί, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤθελε βεβαίως τὴν ἀναγνωρίσει.

— Καὶ ἀφοῦ δὲν τὴν εἶδες, εἶπεν ὑπούλως, ἦλθες νὰ μιλήσῃς δι' αὐτὴν.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Τὸ ἀγαπᾶς λοιπὸν πολὺ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι.

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ! Τρελλαίνομαι.

— Τόσον πολὺ;

— Τὴν ἀγαπῶ τόσον, ὥστε καλλίτερα θὰ ἤθελα νὰ ζῶ μὲ αὐτὴν εἰς μίαν ἐλεεινὴν καλύβην, καθὼς τὴν ἰδικὴν σας, χωρὶς γυαλιὰ εἰς τὰ παράθυρα, καθὼς τὴν ἰδικὴν σας, παρὰ νὰ ζῶ μόνος, δηλαδὴ χωρὶς αὐτὴν, εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν ἢ εἰς τὸ μέγαρον Τανναί ἐκεῖ εἰς τὸ Παρίσι. Λέγουν πῶς εἶναι λαμπρόν.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἀμώνη κλείουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰοεὶ ἐπανεβλέπουσα τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός της, εἶναι ὠραῖον.

— Ἦθελα καλλίτερα νὰ τρώγω μαῦρο ψωμί καὶ νὰ πίνω νερό...

— Σὰν καὶ 'μᾶς...

— Εἰς αὐτὸ πταίετε σεῖς, κυρὰ Σιμώνη. Ὁ Σίμων εἶχε καλὸν ἐπάγγελμα. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ. Θὰ σὲ ἤκουε καὶ θὰ ἔζη καλά. Τώρα προτιμᾷ νὰ περᾷ τὰς νύκτας του εἰς τὸ καρτέρι διὰ νὰ σκοτώνη ζῶα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ μὴ κερδίῃ οὔτε τέσσαρα σόλδια. Ἀφίνω τοὺς φύλακας καὶ τοὺς δικαστάς, οἱ ὁποῖοι τὸν κυνηγοῦν.

— Τί θέλεις, Ρωμαῖτε, εἶπεν ὁ λαθροθήρας. Μήπως αὐτὰ τὰ ζῶα τὰ ἐξουσιάζει κάνεις καὶ δὲν πηγαίνουν σήμερον ἐδῶ καὶ αὔριον ἄλλου; Εἶμπορεὶ κάνεις νὰ εἶπῃ ὅτι εἶναι ἰδικὰ του καθὼς τὰ πρόβατα εἰς τὴν στάνη; Δὲν θὰ ἔκλεπτα οὔτε ἓνα καλάμι ἀπὸ χωράφι, μὰ διὰ τὸ κυνηγῆ δὲν εἶμπορῶ νὰ κρατηθῶ. Τὸ δάσος μὲ τραβᾷ. Μ' ἀρέσει ν' ἀκούω τὸν ἄερα νὰ σφυρίζῃ στὰ κλαριά καὶ τὰ ἐλάφια νὰ φωνάζουν εἰς τὰ δάση. Ὅταν βλέπω δορκάδα νὰ τρέχῃ, αἰσθάνομαι εἰς τὰς φλέβας μου ρίγος ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Εἶμπορεὶ νὰ ἔχω ἄδικον διὰ τοῦτο δὲν μισῶ ἐκείνους πού μὲ πιάνουν ὅταν εἶμποροῦν, ἀλλὰ ἐκείνον πού ἐσκότωσε τὸ σκυλί μου!.. ὦ! τὸν ἄθλιον!

— Ἐλα, μὴ συγχίζεσαι.

— Ἐκεῖνο πού μὲ παραζαλιζει ἀκόμη, κύριε Ρωμαῖτε, εἶναι πῶς θὰ μ'πῶ διὰ κάμποσο καιρὸ στὴν φυλακὴ. Οἱ δικασταὶ δὲν θὰ μοῦ κάμουν χατίρι, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ δὲν εἰξεύρεις πόσον συλλογίζομαι τί θὰ γείνη ἢ κακομοῖρα ἢ Σιμώνη ὅσον καιρὸ θὰ ἦμαι φυλακισμένος. Εἶμασθε πτωχοί, μὰ ἀγαπώμεθα ὅπως οἱ πλούσιοι καὶ ἀκόμη περισσότερο. Ποτὲ δὲν ἐμαλώσαμε.

— Μὴ σὲ μέλλει, γέρω Σίμων. Δὲν θ' ἀφήσωμεν νὰ σοῦ λείψῃ τίποτε. Δὲν πρέπει νὰ βοηθούμεθα μεταξύ μας; Τί ἔχεις ἐκεῖ;

— Κάτι λαγούς. Θέλετε;

— Διατί ὄχι.

— Καὶ μὲ δορκάδα!

— Ἄς τὴν ἰδοῦμε.

Ὁ Σίμων ἐξήγαγε τὰ τρία ζῶα ἐκ τοῦ σωροῦ ἔνθα εἶχε κρύψει αὐτὰ.

— Τί σφαγὴ, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ. Δὲν ἦτο καλλίτερον αὐτὰ τὰ ζῶα νὰ τρέχουν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ νὰ κάμουν μικρά; Ἄ! Σίμων, δὲν θὰ ἐπήγαίνεις εἰς τὴν φυλακὴν.

— Πρέπει νὰ τ' ἀφήσωμεν νὰ χαθοῦν; ἠρώτησεν ἡ γυνὴ. Εἶναι καλὰ κομμάτια!

— Φέρε μας τὴν δορκάδα. Δὲν εἶναι φεγγάρι. Εἶναι σκοτωμένη μὲ σκάγια, ἐνῶ οἱ λαγοὶ εἶναι πνιγμένοι μὲ τὸν δόκανο δὲν τοὺς θέλω.

— Θὰ τοὺς ὑπάγω αὔριον εἰς τὴν πόλιν, εἶπεν ἡ Ἀμώνη, εἰς τοῦ κυρίου Πολέ.

— Τοῦ δικαστοῦ;

— Ναί. Τοῦ ἀρέσουν. Εἶναι φαγὰς ὅσων πάπια.

— Καλὴ νύκτα, γείτονες.

— Καλὴ νύκτα, κύριε Ρωμαῖτε.

Ἡ Ἀμώνη συνάδευσε τὸν Τρεμόρ διὰ τοῦ περιβόλου.

— Τὴν εἶδες σὺ; τὴν ἠρώτησεν.

— Ναί.

— Τί σοῦ ἔλεγε;

— Εἶναι λυπημένη.

— Διατί;

— Τὴν ἐνοχλοῦν ἀπὸ τὸν πύργο.

— Ἄς τὸ εἴξωρα! Δυστυχία!

— Ἐχε τὸν νοῦν σου. Ἡ Σολάνζη εἶναι πολὺ εὐμορφη.

— Ὁ κόμης φεύγει αὔριον. Μοῦ τὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὁ Λαβράνης.

Ἡ Ἀμώνη ἐσίγησε σκεφθεῖσα, ὅτι δὲν ἦν ἔτι καιρὸς νὰ ὀμιλήσῃ.

— Μὰ ἂν σοῦ τὴν ἔπερνε; ἠρώτησεν.

— Δὲν φοβοῦμαι. Ἡ Σολάνζη εἶναι τιμία κόρη.

— Βέβαια, ἀλλ' ὁ κόμης Ὀλιβιέρος εἶναι τολμηρὸς καὶ ἐπιφοβός.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ὠχρίασεν.

— Μὴ ἀστείεύεσαι, κυρὰ Σιμώνη, εἶπε συσφίγγων τὰς χεῖρας.

— Ἄ! χωρὶς ἄλλο τὴν ἀγαπᾶς πολὺ τὴν Σολάνζη!

— Ναί.

Ὅτε οἱ Σίμων, ἐν τῷ σκότει, ἐπανῆλθον εἰς τὴν καλύβην των, τὴν δεκάτην τῆς ἐσπέρας ὥραν, ἐπανελθόντες ἐκ τοῦ Πριερέ μὲ δύο ἄρτους ὑπὸ μάλης καὶ ἕξ φράγκα ἐν τῷ θυλακίῳ, ἡ Ἀμώνη εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της:

— Καὶ αὐτοὶ πού σκότωσαν τὸν Ραβῶ;

Ὁ σιδηρουργὸς ἀπήντησεν ἀπλῶς:

— Θὰ λογαριασθῶμεν ὅταν ἐπιστρέψω. Τὸν χειμῶνα αἱ νύκτες εἶναι πλέον μαῦραι καὶ αἱ ἡμέραι σκοτεινὰ ἀπὸ τὴν ὀμίχλην. Θὰ ἰδοῦμε.

Η'

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ, ζητήσασα παρὰ τοῦ κηδεμόνος της τὴν ἡμέραν ὕλην ἵνα σκεφθῇ, εἶχε τοὺς λόγους της.

Ἡ Ἑλένη ἔτρεφεν ἐν τῷ νῷ ἀπὸ ἐτῶν χιμερικὴν τινα ἰδέαν.

Ἡ χίμαιρα αὕτη, ἥτις ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ, ἦν ἀγνὸς ἔρωσ, ἐξ ἐκείνων, οὓς δὲν ὁμολογεῖ τις, ὅταν μὴ ἔχη στενὴν τινα φίλην, ἵνα εἰς αὐτὴν ἐκμυστηρευθῇ.

Ἡ Ἑλένη, ἥτις εἰς Σεβάν ἐστερεῖτο τοιαύτης φίλης, ἐκρυπτεν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της τὸν μυστικὸν ἔρωτά της, περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ λατρείας, ὁμοίας πρὸς τὴν τῶν Ἰταλῶν, οἵτινες τοποθετοῦσιν εἰκόνα τῆς Παναγίας εἰς τινα γωνίαν τῆς οἰκίας των καὶ καίουσιν διαρκῶς λαμπάδα πρὸ αὐτῆς.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ ἠγάπα νεανίαν ἐκ Μορβάν καὶ εἰς οὐδένα τὸ ἔλεγεν, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν γηραιὰν παιδαγωγὸν της, τὴν Εὐγενίαν Λαρουέτ, ἥτις ἔσπευσεν, ἅμα ἐννοήσασα τοῦτο, νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν γείτονα, ὅστις ἦν ἀρκούντως εὐτυχής, ὥστε νὰ πάλλῃ δι' αὐτὸν ἡ καρδία τῆς πλουσίας κληρονομίου.

Ἡ Εὐγενία ἐλάτρευε τὴν κυρίαν αὐτῆς, ἣν οὐδέποτε εἶχεν ἀφήσει μόνην, οὐδ' εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον τῶν Νεβέρ, ἔνθα ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ, κατεῖχεν ἐκ προνομίου, μικρὸν διαμέρισμα δι' αὐτὴν ἀποκλειστικῶς προωρισμένον.

Καὶ ἡ Εὐγενία ἠννόησεν ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ὀρφανῆς ὄνειροπολουμένη ἔνωσις, τῇ παρεσκευάζε βίον πλήρη χαρᾶς καὶ γοήτρου.

Τὸ ἀντικείμενον ἄλλως τε τοῦ ἀγνοῦ τούτου ἔρωτος ἦν ἄξιον.

Ὄνομάζετο Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

Ἦτο καὶ αὐτὸς ἐπίσης συγγενῆς τῆς Ἑλένης, διότι οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν πρῶτοι ἐξαδέλφοι. Αἱ γαίαι δὲ τῶν Σουβραί συνορεύουσι πρὸς τὰς τῶν Ροσεβιέλ.

Οἱ Σουβραί εἰσὶ δύο ἀδελφοί, ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Οὐγὸς.

Δυστυχῶς ἡ περιουσία τῶν ἀδελφῶν ἦν σχετικῶς μικρά, μὴ ἀποφέρουσα εἰσόδημα πλέον τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, ὅπερ ἦν ἐλάχιστον, ἐν παραβολῇ πρὸς τὸν κολοσσαῖον πλοῦτον τῶν Ροσεβιέλ.

Οὕτως οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν Τανναί-Κουλάνζ ὡς ἀσήμαντοι μόνον εὐπατρίδαι, δι' οὓς δεικνυταὶ τις ἀπλῶς καλοκάγαθος.

Ἐν τούτοις, ὁ Ροβέρτος, ὁ πρωτότοκος τῶν Σουβραί, ἐλάτρευε τὴν ἐξαδέλφην του. Ἐτρεφε δι' αὐτὴν ἐν ἐκ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ἅτινα τόσῳ ἰσχυρότερα καθίστανται, ὅσα ἀρχαιότερα καὶ βαθύτερον ἐρριζωμένα εἰσὶ.

Ὁ Ροβέρτος ἐγνώρισε τὴν Ἑλένην μικράν.

Μεγαλείτερος ἐκείνης κατὰ δώδεκα περίπου ἔτη εἶχε κρατήσῃ αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὴν εἶδεν αὐξάνουσαν καὶ παρηκολούθησε τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν μετ' αὐξούσης τρυφερότητος.

Ἄλλ' ὑπερήφανος καὶ δειλός, οὐδέποτε συνέλαβε τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου. Ἡ περιουσία τῆς ἐξαδέλφης του τὸν ἐτρόμαξεν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ μαρκήσιος, ὁ εἶρων ἐκεῖνος γέρων, ὁ κηδεμὸν τῆς Ἑλένης, τῷ ἐνέπνεεν ἔνστικτον ἀποσοφὴν.

Πλήρης εὐγενῶν αἰσθημάτων, οὐδέποτε

εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἑλένης σχέσεις του ὑπερέβαινε τὰ ὄρια ἀδελφικῆς φιλίας· ἀπέφευγε δὲ μετὰ προσοχῆς πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ν' ἀποκαλύψῃ αὐτῇ αἰσθημα, τοῦ ὁποίου ἡ νεαρὰ κόρη, τὸναντίον, εἰς μᾶτην προσεπάθει νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκδήλωσιν.

Ἡ ἡμέρα παρήλθεν.

Τῆς ἐσπέρας ἐπελούσης, τὰ παράθυρα τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ Σεβάν ἐφωτίζοντο ἔξωθεν μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκλείποντος φέγγους τῆς παρερχομένης ἡμέρας, ἔσωθεν δὲ ὑπὸ τῶν φώτων τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀναφθέντος κρυσταλλίνου πολυελαίου.

Πολυάριθμος συναναστροφή ἦν εἰς τὸν πύργον ἐκ γειτόνων, εὐγενῶν κυνηγῶν ἐλθόντων εἴτε δι' ἵππων εἴτε δι' ἀμάξης ἐκ τῶν πέριξ ἐπαύλεων, ἐκ κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Τὸ γεῦμα εἶχε λήξει.

Οἱ κεκλημένοι καθ' ὀμίλους συζητοῦν ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου ἡ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἐπιμένοντες οἱ μὲν ἄνδρες περὶ ἵππων, κυνῶν καὶ κυνηγιῶν, αἱ δὲ γυναῖκες περὶ ἐσθήτων καὶ συρμῶν.

Ἡ Ἑλένη ἐκαθέσθη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἤρξατο προανακρούουσα ἡρέμα, ἀτεινίζουσα νέον ἄνδρα, καθήμενον ἐπὶ ἀνακλίντρου εἰς δύο βημάτων ἀποστασιν ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν μετρίου ἀναστήματος, ρωμαλέος καὶ εὐσωμος. Ἡ μελάγχρους αὐτοῦ χροιά, ἡ δραστηριότητα δηλοῦσα φυσιολογία του, ὁ λεπτός μύσταξ καὶ ἡ μέλαινα κεκαρμένη αὐτοῦ κόμη, παρείχον αὐτῷ τὸ ἐξωτερικὸν ἀξιωματικῶς τοῦ ἵππικου.

Ἦτο ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

Ἡ Ἑλένη, καλὴ κυμβαλίστρια, ἠνέωξε τετραδίδιον μουσικῆς καὶ ἤρξατο παίζουσα βραδέως ἄσμα τοῦ Μενδελσῶνος.

Ὁ κόμης διετέλει ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον αὐτῆς.

— Διατί δὲν πηγαίνεις νὰ συνομιλήσῃς καὶ νὰ καπνίσῃς με τοὺς ἄλλους; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Διότι εὐχαριστοῦμαι περισσότερο νὰ σὲ ἀκούω.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποσπάσῃ ὁμολογίαν ἀπὸ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς καὶ νὰ γνωρίσῃ καλῶς τί ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ἔκρυπτεν.

— Δὲν με ἀκούεις, ὑπέλαβεν.

— Τί κάμνω λοιπόν;

— Μὲ παρατηρεῖς.

— Εἶν' ἀπηγορευμένον;

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὦμους, ἐξακολουθοῦσα τὸ ἄσμα.

— Σὲ ἀκούω καὶ σὲ βλέπω, Ἑλένη· τοιοῦτοτρόπως ἡ εὐχαριστήσις εἶναι διπλῆ.

— Εἶσαι εὐγενὴς ἀπόψε.

— Δὲν εἶμαι τοιοῦτος πάντοτε;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἑλένη εὐθαρσῶς· κάποτε μάλιστα φαίνεσαι τόσο ἀγριός, ὡς ὁ ἔσχατος ἀγροῖκος τοῦ χωρίου.

— Τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς καθ' ἑξῆς ζωῆς εἰς τὰ δάση! Μήπως δὲν εἶναι τοιοῦτο τὸ πεπρωμένον τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ

ἐμοῦ; Δὲν ἐπλάσθημεν ἕνα λάμπωμεν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Μὲ τὴν μικρὰν μας περιουσίαν ζῶμεν ὡς πρίγκηπες εἰς τὸν τόπον μας· εἰς Παρισίους θὰ ἐστενοχωρούμεθα.

— Ἄν ἤθελες!

— Τί νὰ πράξωμεν;

— Ὀνομάζεσαι κόμης Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

— Μοὶ περιποιεῖ δόξαν τὸ ὄνομά μου.

— Κατάγεσαι ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας.

— Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ τὸ ἐναντίον.

— Δύνασαι νὰ συνάψῃς πλούσιον γάμον, ὅταν θελήσῃς.

— Γάμον;

— Βεβαίως. Σκέφθητι μήπως ὑπάρχουσι πού δεσποινίδες με μεγάλας προίκας, αἵτινες θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς... πολὺ εὐτυχεῖς... ἂν ἐγένοντο σύζυγοί σου.

— Δὲν γνωρίζω τοιαύτας.

— Ζήτησον!

— Ἀληθῶς εἶπεῖν, θὰ ἐφοβούμην μήπως τὴν εἰς γάμον αἰτησίαν μου τὴν θεωρήσωσιν ὡς κερδοσκοπίαν καὶ ὑποθέσωσιν, ὅτι τὴν προίκα ζητῶ καὶ οὐχὶ αὐτάς.

Οἱ δάκτυλοι τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς.

— Λοιπὸν τί θὰ πράξῃς; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Ἐγώ!

— Ναί, σὺ;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ Οὐγος καὶ ἐγὼ θὰ μείνωμεν ἄγαμοι. Τοῦτο εἶναι τὸ φρονιμότερον. Δὲν βλέπω ἄλλως τὴν ἀνάγκην νὰ διακωνήσωμεν τὴν γενεάν τῶν Σουβραί.

— Θὰ ἦτο κρίμα, διότι τὸ ὄνομα τῶν Σουβραί εἶναι ὠραῖον καὶ ἔντιμον.

— Εἶν' ἀληθές. Ἀλλὰ τί δύνανται νὰ πράξωσιν οἱ φέροντες αὐτό; Ὁ πόλεμος δὲν εἶναι πλέον εἰμὴ ζήτημα τέχνης. Θέλουσι νῦν μηχανικούς καὶ ὄχι ἀξιωματικούς. Αἱ περιουσίαι καταστρέφονται. Φθάσαντες εἰς τὸν κολοφῶνα, καταπίπτομεν ἔνεκα τοῦ ἐλαττώματος τοῦ ἄγαν προοδευσαντος πολιτισμοῦ. Ὅ,τι βλέπω με καταθλίβει. Γίνομαι ὑποχονδριακὸς ἀκούσιος μου. Ἀλλως τε διὰ νὰ δικαιώσω τὴν γενεάν, μοὶ χρειάζεται σύντροφος, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ ζητήσω.

— Ἄν σὲ ἐβοήθει τις εἰς τοῦτο;..

— Θὰ ἦτο ἀνωφελές. Δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ.

Ἐτόνισε πάσας τὰς λέξεις τῆς ἀπέλπιδος ταύτης ὁμολογίας.

— Ἐχεις σταθερὰν ἀπόφασιν, Ροβέρτε;

— Ναί, ἐξαδέλφη μου.

— Σὲ εὐρίσκω θανασίμον ἀπόψε, εἶπεν ἡ Ἑλένη μετ' ὀργῆς.

Οἱ δάκτυλοί τῆς ἐκινουῦντο μετὰ πυρετώδους ἀγανακτικῆς ἐπὶ τῶν πληκτρῶν τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Τοῦτο βεβαίως προέρχεται, ὑπέλαβεν ὁ Ροβέρτος, ἐκ τοῦ ὅτι ἔχω θλιβεράς προαισθήσεις.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ οὐδενός. Δὲν εἶναι τις κύριος

τῶν ἰδεῶν του. Νομίζω, ὅτι ἐπίκειται δυστύχημα.

— Καὶ πόθεν δύναται νὰ προέλθῃ τὸ δυστύχημα τοῦτο;

— Τὸ ἀγνοῶ, ἀλλὰ βεβαίως ἐπίκειται. Ὡς εἰξεύρεις εἰς Μορβὰν εἶναι δεισιδαίμονες οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ Ἑλένη ἔκρουσεν ὀργίλως τοὺς τελευταίους τόνους τοῦ ἄσματος.

Καὶ ἐγερεθεῖσα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν ἐξαδέλφον τῆς μετὰ τοσαύτης ἰσχύος, ὅσῃν δὲν ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ εἰς τὸ λεπτοφρὸς ἐκεῖνο σῶμα.

— Ἄς περιπατήσωμεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, εἶπεν ἐπιτακτικῶς. Πνίγομαι ἐδῶ.

Ὅτε διήρχετο πρὸ τοῦ γέροντος μαρκησίου, ὅστις καθήμενος ἐπὶ μαλθακοῦ ἀνακλίντρου με ζωνρὸν τὸ ὄμμα, διηγεῖτο ἐν κύκλῳ γυναικῶν εὐτραπέλους ἱστορίας παρελθούσης ἐποχῆς, τὴν ἐκάλεσε διὰ νεύματος.

Ἡ Ἑλένη ἐπλησίασεν.

— Καὶ ἡ ἀπάντησις; τὴν ἠρώτησε.

— Θὰ τὴν ἔχετε μετ' ὀλίγον. Ἡ ἡμέρα δὲν ἐτελείωσε.

— Ἐχεις δίκαιον. Μετ' ὀλίγον.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα τὸν δρόμον τῆς ὠδήγησε τὸν κόμητα εἰς τὴν σκιάν τοῦ ἀνδῆρου.

Ἡ σελήνη ἀνέτειλεν ἐρυθρὰ ὡς δίσκος φλογὸς ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου ὀρίζοντος, ἐπιφανεῖσα ἀνωθεν τῶν ἀναβαλλόντων δασῶν.

Ἡ ἐσπέρα ἦν θαυμασίως αἰθρία.

Ἄκρα σιγῆ καὶ ζωογόνος ἡρεμία ἐφαίνετο διαχεομένη σὺν τῇ νυκτὶ ἐπὶ τῶν ἐκκυτίσων καὶ ἀπηνθησμένων λειριῶν συστάδων καὶ τῶν ἐξ εὐόσμων ἀνθέων καὶ ῥόδων ἀνθῶνων.

Ἦτο μία τῶν ὥρῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ἀποθαυμάζει τις καὶ σκέπτεται.

Ἡ Ἑλένη ἐνόμισεν, ὅτι ἠσθάνθη τὸν βραχίονα τοῦ ἐξαδέλφου τῆς τρέμοντα ὑπὸ τὸν ἰδικόν τῆς, ἀλλ' ὁ κόμης ἔμενε σιωπηλός. Περιεπάτησεν ὀλίγον ἐν σιγῇ μὴ ἀκούουσα εἰμὴ τὴν καρδίαν τῆς, ἥτις ἔπαλλε καὶ τὴν ἄμμον, ἥτις ἔτριζεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν.

— Δὲν με ἐρωτᾷς ποῖα εἶναι ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς μου ζητεῖ ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν αὐτῇ τέλος.

— Δὲν θέλω νὰ ἦμαι ἀδιάκριτος.

— Δὲν μαντεύεις περὶ τίνος πρόκειται;

— Περὶ γάμου ἴσως.

— Ναί, μοὶ προτείνουσι γάμον καὶ ζητῶ τὴν συμβουλήν σου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Ἐμοῦ!

— Ὀλων. Δὲν εἶσαι συγγενὴς καὶ φίλος μου;

— Ὄ! βεβαίως. Μὴ ἀμφιβάλλῃς. Ὁ Οὐγος καὶ ἐγώ, σὲ ἀγαπῶμεν τρυφερῶς, Ἑλένη!

— Ὡς ἀδελφοί, ὑπέλαβεν αὕτη μετὰ πικρίας.

Ἡ καρδία τοῦ Ροβέρτου ὑπέστη ἐπώδυνον συστολήν.

— Ὡς ἀδελφοί ἀφοσιωμένοι καὶ ἐτοιμοὶ νὰ πράξωσι τὰ πάντα, ἵνα σοὶ ἀποδείξωσι τὴν ἀγάπην των.

— Λοιπόν! φίλε μου, ὁ θεὸς μου μοὶ προτείνει ἓνα σύζυγον.

— Ποῖον;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ εἶπω τὸ ὄνομά του;

— Τὸν ἔγγονόν του;

— Ναί, αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐξ ἀδελφός μου, ὅπως σύ.

— Ὁ Ὀλιβιέρος φέρεי ἐν τῶν μεγάλων ὀνομάτων τῆς Γαλλίας.

— Τὸ θεωρεῖς τοῦτο ὡς προσόν;

— Βεβαίως. Πολλοὶ νεάνιδες θὰ ἐκπλακεύοντο ἐκ τῆς αἰτήσεώς του.

Ἡ Ἑλένη ἐστέναζεν.

— Ἐπὶ πλέον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ροβέρτος, ὁ κόμης ἔχει μεγάλην περιουσίαν, ἦτις, ἐνούμενη μὲ τὴν ἰδικήν σου, θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ διατηρήσῃτε τὴν αἰγλήν τοῦ ὀνόματος.

— Λοιπὸν νομίζεις, ὅτι ἡ πρότασις εἶναι ἀξία παραδοχῆς;

— Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ἀρμόζοντος, ναί.

— Καὶ ὑπὸ τὰς ἄλλας... ἐπόψεις;

— Θὰ ἤμην ἀχάριστος νὰ κατηγορήσω συγγενῆ. Ἄλλως τε πιστεύω, ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος εἶναι εὐγενής. Ὀλίγον τὸν γνωρίζω. Οἱ χαρακτῆρές μας δὲν ὁμοιάζουσιν. Ἀφ' ἐτέρου ἡμεῖς ζῶμεν περιωρισμένοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας καὶ ἐξ ἀνάγκης, καὶ διότι μὰς ἀρέσκει, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρος ζῆ διαρκῶς ἐν Παρισίοις. Ἐχει πᾶν ὅ,τι χρειάζεται νὰ λάμπῃ καὶ δὲν ἔχω λόγους ν' ἀμφισβάλω περὶ τῆς τιμιότητός του.

Ὁ κόμης προσεπάθει νὰ φαίνεται ἡρεμος. Ἐν τούτοις ἀκουσίως ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν.

Ἡ φωνὴ τῆ Ἑλένης κατέστη σοβαρότερα.

— Ροβέρτε, εἶπε, πολλοὶ γυναῖκες ἀγαπῶσι τοὺς Παρισίους, τὸν κόσμον, τὰς ἐορτάς, τὰ θέατρα, τοὺς χοροὺς. Ἀγαπῶσι τὸν θόρυβον, τὰς κολακείας· ἐγὼ εὐχαρίστως θὰ ἔζω εἰς ἡσυχον καὶ μακρυσμένην κατοικίαν μὲ τὸν σύζυγόν μου καὶ τὰ τέκνα μου, ἂν θελήσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀποκτήσω. Ὁ κόσμος οὗτος, τὸν ὁποῖον τόσαι ἄλλαι ἐπιζητοῦσιν, μοὶ ἐμπνέει φόβον.

Καὶ συνεθλίβετο παρ' αὐτῷ σχεδὸν ἰκετευτικῆ.

Ἡ Ὀλιβιέρος παρ' ὀλίγον νὰ προδοθῆ.

Ἡ ὁμολογία, ἣν παρ' αὐτοῦ ἀνέμενε, τῷ ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλη.

Ἡ ὑπερηφάνεια τὸν ἐκράτησεν.

— Μεγάλη περιουσία, ἐπιβάλλει μεγάλης ὑποχρεώσεις, εἶπεν.

— Δὲν δύναται τις ἀρά γε νὰ πράξῃ τὸ καλὸν περὶ ἑαυτὸν ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκειται, εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ἐπὶ παραδείγματι;

— Δύνασαι νὰ ἔρησαι νὰ κατοικήσῃς ἐφ' ὅσον σοὶ ἀρέσκει.

— Θὰ ἤμην ἀρά γε κυρία νὰ τὸ πράξω;

— Ὁ σύζυγός, ὁ ἀγαπῶν τὴν σύζυγόν του, συμμορφούται πρὸς τὰς ἐπιθυμίας της.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν νέον πρόσωπον ἐφάνη.

Ἦτο ὁ Οὐγὸς δὲ Σουβραί.

— Σὲ ζητῶ, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του. Οἱ ἵπποι περιμένουσιν. Ἐχομεν τέσσαρας λεύγας νὰ διατρέξωμεν. Τί μηχανορραφεῖτε εἰς τὸ σκότος;

Ἴσως ἢ κατὰ κακὴν σύμπτωσιν προσέλευσις αὕτη τοῦ Οὐγὸς ἀπεφάσισε τὴν τύχην τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ. Τὰ μεγάλα συμβεβηκότα ἔχουσι πολλάκις ἐλαχίστας αἰτίας. Διέκοψε τὸ γόητρον, ὑφ' ὃ διετέλει ὁ Ροβέρτος καὶ παρημπόδισε τὴν ἀναπόφευκτον ἐξομολόγησιν τοῦ ἔρωτος, ὑφ' οὗ οὗτος κατείχετο.

— Συμβουλευόμεν τὸν Ροβέρτον περὶ τοῦ γάμου μου; εἶπεν ἡ Ἑλένη.

— Νυμφεύεσαι;

— Ναί!

— Τόσον πρόωρος! ἀλλὰ μὲν εἶσαι δεκαεννέα ἐτῶν! Καὶ μὲ ποῖον;

— Μὲ τὸν κύριον δὲ Τανναί.

— Οἰκογενειακῶς, λοιπόν;

— Ναί.

— Καὶ τί σὲ συμβούλευσεν ὁ Ροβέρτος;

— Νὰ νυμφευθῶ τὸν κόμητα.

Ὁ Οὐγὸς ἐπειράθη νὰ ἐννοήσῃ τὰς σκέψεις τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ἐτέρα καὶ αὕτη μηδαμινὴ αἰτία, ἣτις συνετέλεσεν εἰς ἀπαίσιον ἀποτέλεσμα.

— Ἐ! ἂν αὐτὸς σοὶ τὸ συμβουλεύῃ... εἶπεν ἀβέβαιος περὶ τῆς γνώμης τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Καὶ σύ;

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης. Ἐν τούτοις εἶμαι ἐχθρὸς ἄσπονδος τοῦ γάμου.

— Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἐξ ἀδελφῆ μου· διότι μὲν εἶχες τὴν ἡλικίαν αὐτὴν!

— Ναί, οὐδέποτε θὰ νυμφευθῶ! Μὰ τὴν πίστιν μου ὡς Μορβανός! Εἰξεύρεις δὲ ὅτι οἱ Μορβανοὶ εἶναι ἰσχυρογνώμονες.

Ὁ Οὐγὸς δὲ Σουβραί εἶχε δικαίον.

— Καὶ διατὶ δὲν θὰ νυμφευθῆς;

— Διότι ὁ κόσμος πηγαίνει ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χειρότερον καὶ εἶναι νομίζω ἀνωφελὲς νὰ πλασθῶσι μικρὰ ὄντα προωρισμένα νὰ ἴδωσι κακὰ, τὰ ὁποῖα θὰ συμβῶσι μετὰ ἡμῶν αἰῶνα.

Ἡ Ἑλένη ἐσιώπησεν.

— Ὅπως ὁ ἀδελφός σου! εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ἐμπρός, εἶπε μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἡ ἀπόφασίς ἐλήφθη. Ἄς ἐπανεέλθωμεν.

Ἡ δρῶσις τῆς νυκτὸς ἤρξατο ἐπικαθημένη ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῶν γυναικῶν.

Οἱ κεκλημένοι εἶχον καταφύγει εἰς τὴν αἴθουσαν.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν χωρίζονται ἑνωρίς. Πολλάκις πρόκειται νὰ διατρέξωσι μακρὰν πορείαν, ἵνα ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰς κατοικίας των.

Ἐξῶθεν ἠκούετο ὁ θόρυβος τῶν ἀμαξῶν, τῶν κροτούντων κωδωνίσκων καὶ τῶν χρεμετιζόντων ἵππων.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ εἰσῆλθε τελευταία μὲ βῆμα κλονούμενον. Ἦτο ὡχρὰ, τὸ δὲ μέτωπόν της ἐρρυτιδοῦτο ὑπὸ τὸ κράτος βιαίας θλίψεως.

Ὁ μαρκήσιος τὴν περιέμενε.

Τὴν εἶδεν εἰσελθοῦσαν κάτωχρον καὶ ἐφοβήθη ἀποτυχίαν. Ἐπόθει διακαῶς τὸν γάμον τοῦτον, ὡς ἀρμόζοντα τῷ ἔγγονῳ του, οὐ ἐγνώριζε μὲν τὰ ἐλαττώματα ἀλλ' ὄν ἠγάπα.

Ζῶν πλησίον τῆς Ἑλένης εἶχεν ἀρκούντως γνωρίσει τὰ ἀγγελικὰ πλεονεκτήματα τῆς κηδεμονουμένης του.

Ἐκ τοῦ γάμου τούτου θὰ ὑπέφθην ἡ Ἑλένη· ἀλλ' ὁ γέρον ἐσκέπτετο, ὅτι μόνος οὗτος ἦν ὁ ἐν τῷ κόσμῳ προορισμὸς τῶν γυναικῶν.

Ἐπλησίασεν αὐτὴν, λαμβάνων δὲ τὸν βραχιονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν του:

— Τί ἔχεις, τέκνον μου; τὴν ἠρώτησε μετὰ πατρικῆς ἀγαθότητος, ἣν ἐγνώριζε νὰ προσποιῆται ὁσάκις ἠθέλε.

— Τίποτε, θεῖέ μου, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Φαίνεσαι τεταραγμένη.

— Εἶμαι ἀληθῶς.

— Ἡ ἀπόφασίς, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ λάβῃς... ἡ ὑποχρέωσις... ὁ δεσμός... εἶναι φυσικόν. Καὶ τί ἀποφασίζεις;

Ἡ Ἑλένη ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμήν.

— Ὁμίλει ἀφόβως, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος. Θὰ σεβασθῶ τὴν θέλησίν σου. Θέλω τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ δὲν εἶμαι κηδεμῶν κωμωδίας.

Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως:

— Τὸ εἰξεύρεις.

— Ναί, θεῖέ μου.

— Λοιπόν;

Ἡ Ἑλένη ἔρριψε βλέμμα θλίψεως καὶ ἐπιπλήξεως εἰς τοὺς δύο ἀδελφοὺς καὶ εἶπεν ὑψηλοφώνως:

— Ἄς γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

— Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι;

— Ναί.

Πρόεφθεν σταθερῶς τὴν λέξιν ταύτην, ἣτις ἐπωδύνως ἀντήχησεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ροβέρτου.

Ὁ κύριος δὲ Τανναί ἐκάλεσε τὸν ἔγγονόν του καὶ διὰ φωνῆς εἰρωνῆς καὶ ἐπισήμου ἐνταυτῷ:

— Κύριε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, εὐχαρίστησον τὴν δεσποινίδα δὲ Ροσεβιέλ, ἣτις στέργει νὰ συναίνεσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου.

Ὁ κόμης Ὀλιβιέρος ὑπήκουσεν.

Ἐμείδασεν ἐπιχαρίτως τῇ ἐξ ἀδελφῆ του, ἔκυψε καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της ἐκράτησεν αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ τὴν ἠσπάζετο μετὰ σεβασμοῦ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀναγγείλω τοὺς ἀρραβῶνας τῆς δεσποινίδος Ἑλένης δὲ Ροσεβιέλ, ἀνεψίαις καὶ κηδεμονουμένης μου, μετὰ τοῦ κόμητος δὲ Τανναί-Κουλάνζ τοῦ ἔγγονου μου, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ πηρευθῆτε εἰς τοὺς γάμους, τελεσθησομένους μετὰ τρεῖς μῆνας εἰς τὸ παρεκκλησίον τοῦ πύργου.

Οἱ παριστάμενοι συνέχαιρον αὐτούς.

Οἱ μεμνηστευμένοι κατεῖχον πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν των. Εἶχον νεότητά, καλλονήν, πλοῦτον, μέγα ὄνομα.

Αἱ δεσποινίδες ἠσπάζοντο τὴν Ἑλένην

ἐν ἐνθουσιασμῷ οὐχὶ ἀμιγεῖ ζηλοτυπίας.
Ὁ κόμης δὲ Σουβραὶ προσήλθε τελευ-
ταῖος. Ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Ἐλένης,
ἐχαιρέτισε τὸν μαρκήσιον καὶ ἱππέυσας
ἀπῆλθε δρομάσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἐκ τινος παραθύρου, ἡ Ἐλένη τὸν ἠ-
κολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ ὅταν
δὲν ἤκουε πλέον τὸν καλπασμὸν τῶν ἱπ-
πων εἰσῆλθε πάλιν βραδέως.

Τὸ πεπρωμένον τῆς εἶχεν ἀποφασισθῆ.
Παρετήρησε τὴν χεῖρα, ἣν ἐφίλησεν ὁ
Ροβέρτος.

Ἦτο ὑγρά. Δάκρυ εἶχε πέσει ἐπ' αὐτῆς.
Τὸ ἐσφόγγισε διὰ τοῦ διὰ πολυτίμων
τριχάπτων κεκοσμημένου ρινομάκτρου τῆς,
ὅπερ διπλώσασα μετὰ προσοχῆς ἐπανέθη-
κεν ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς.

Δὲν θὰ τὸ μετεχειρίζετο πλέον!
Ἦν δι' αὐτὴν λείψανον ἔρωτος, ὃν τοῦ
λοιποῦ ἔδει ν' ἀποπνίξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς!
[Ἔπειτα συνέχεια]. * Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΣ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ἦτο συνδιχλέξις μεταξύ ἀνθρώπων,
μόλις γνωρισθέντων, περιεργία ἐκ μέρους
τοῦ ἀνδρός, ἐπιφύλαξις ἐκ μέρους τῆς γυ-
ναϊκός.

Φθᾶσα πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ἐν ἣ
κατῶσαι ἡ Νισσέττα εἶπε πρὸς τὸν Γου-
σταῦον, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα:

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ εἰσέλθῃ.

— Θὰ μοι ἐπιτρέψητε, δεσποινίς, νὰ
ἔρχωμαι ἐνίοτε νὰ μανθάνω πῶς εἴσθε;
ῥώτησεν ὁ Γουσταῦος.

— Ναί, κύριε, ὅταν ἐπιθυμῆτε εἶμαι

εἰς τὴν οἰκίαν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, ἐρ-
γάζομαι.

— Λοιπὸν ἀπὸ τῆς δευτέρας μέχρι τῆς
τετάρτης;

— Θὰ με εὐρίσκετε πάντοτε.

— Καὶ θὰ ζητήσω;

— Τὴν Νισσέταν. Δὲν εἶναι τὸ ὄνομα
μου αὐτό, ἀλλ' ἔτσι μὲ ὀνομάζουν, καὶ
εἶμαι γνωστοτέρα μὲ αὐτὸ τὸ γατίτικο
ὄνομα, παρὰ μὲ τὸ ἀληθινόν μου.

Ὁ Γουσταῦος ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς
Νισσέττης, ἥτις ἔδραμε νὰ λάβῃ τὸ κλει-
δίον τῆς ἀπὸ τὸν θυρῶν καὶ ἀνέβη φαι-
δροτάτη τὰ πέντε πατώματά τῆς.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Γουσταῦος ἦλθεν ὅπως
τὴν ἴδῃ καὶ εὖρεν αὐτὴν κατασκευάζου-
σαν ἕνα πῖλον παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παρά-
θυρόν τῆς, ἐφ' οὗ διηνοίγετο μεγαλοπρε-
πῶς ἡ ῥοδῆ τῆς προτερίας.

Ἡ Νισσέττα δὲν εἶχε τὸσας ἀξιώσεις
ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ὅσας ἡ Γελασίνα τοῦ Εὐ-
γενίου Σύν. Ἦτο ὑλικωτέρα. Ἔσχεν ἔ-
ρωτας, ὄχι πολλούς, ἀλλ' ἔσχε τοιούτους.

Δὲν ἀπέκρυψε τοῦτο ἀπὸ τὸν Γου-
σταῦον, εἰπόντα καθ' ἑαυτὸν: «Ἀφοῦ
ἄλλοι ἐπέτυχον, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰπο-
τύχω ἐγώ.»

Ἡ Νισσέττα ἦτο χαριστάτη, ἀλλ' οὐ-
δέποτε ἐγίνωσκε τί ἤθελεν. Κατὰ τὴν ἐ-
ποχὴν ταύτην ἦτο πνεῦμα πτηνοῦ ὑπὸ
μορφὴν γυναικός. Ἠγάπα τὰ θαύματα,
τὴν ἐξοχὴν καὶ τοὺς Τρύγους τῆς Βουρ-
γουνδίας. Ἐν μόνον πράγμα δὲν ἠγάπα,
ἔλεγε, τοὺς μακροὺς καὶ σοβαροὺς ἔρω-
τας. Ἐφρόνει, ὅτι ὁ ἔρωσ ἦτο εὐχάριστον
πράγμα, ἀλλὰ τὸν συνέκρινε πρὸς τὰς ἐ-
σθῆτας καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι ἔπρεπε νὰ τον
ἀλλάσῃ συχνάκις.

— Καλὰ λοιπὸν, τῇ εἶχεν εἶπῃ ὁ Γου-
σταῦος, θὰ σας ἀγαπῶ, ὅπως θέλετε νὰ
σας ἀγαποῦν, καὶ θάποσρῶθῃ τὴν ἡμέ-
ραν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ με θέλετε
πλέον.

— Ἀκούσατε, ἄς κάμωμεν μίαν συμ-
φωνίαν, εἶχεν ἀποκριθῆ ἡ Νισσέττα μὲ
τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην φωνὴν καὶ τοὺς μι-
κροὺς ἐκείνους μορφασμούς, οἵτινες τὴν
ἐχαρακτήριζον, ἄς ἀγαπώμεθα τόσον και-
ρόν, ὅσον θὰ διαρκῆσῃ ἡ τριανταφυλλιά,
τὴν ὁποίαν μὲ ἐδωρήσατε. Ἔχει ἀσθέ-
στη μέσα, ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι νὰ την
ποτίζω κάθε πρωί.

Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη πρωτότυπον εἰς τὸν
Γουσταῦον καὶ ἀπέδεχθη τὴν συνθήκην.

Ἡ Νισσέττα κατέστη ἐρωμένη του·
ἀλλὰ μετὰ ἕξ μηνῶν ἡ ῥοδῆ δὲν εἶχεν ἀ-
κόμη ξηρανθῆ, ἡ δὲ Νισσέττα ἐφαίνετο
ἐμμένουσα εἰς τὴν σύμβασιν μετ' εὐχαρι-
στήσεως.

Ὁ Γουσταῦος, ὀφείλομεν νὰ τὸ εἴπω-
μεν, τόσον εἶχε συνειθίσῃ τὴν ἐρωμένην
του, ὥστε θὰ ἔλυπε το ὑπερβολικά, ἐὰν
ἡ ῥοδῆ ἐξηραίνετο, ἡ δὲ Νισσέττα ἐτήρη-
κε ἀκριβῶς τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας, ἐὰν
δηλαδὴ ἀπέπεμπεν αὐτὸν ἅμα τῇ πτώσει
τοῦ τελευταίου φύλλου.

Ἐν τούτοις ἡ μακροβιότης αὐτῆ φυ-
τοῦ, καιομένου ὑπὸ τῆς ἀσθέστου, τὸν
ἐξέπληττεν. Διὸ ἡμέραν τινα, διερχόμε-
νος τὴν ἀγορὰν τῆς Μαγδαληνῆς, ἐνῶ
μετέβαινε εἰς τῆς Νισσέττας, ἐσταμά-
τησεν ὅπως ἀγοράσῃ μίαν ἀνοθεμένην
παρὰ τῆς ἐμπορίου, ἥτις εἶχε πωλήσῃ τὸν
πατριάρχην τοῦτον τῶν ῥοδῶν.

— Ἐνθυμεῖσθε, τῇ εἶπε, τὴν τριαντα-
φυλλιά, τὴν ὁποίαν μίαν μικρὰ κυρία συν-
εφώνει μαζί σας μίαν ἡμέραν, καὶ τὴν ὁ-
ποίαν ἐγὼ τῆς προσέφερα ἕνα πρωί, πρὸ
ἕξ μηνῶν περιτοῦ;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἔμπορος,
ἀναγνωρίζουσα τὸν Γουσταῦον.

— Αἶ, λοιπὸν! ζῆ ἀκόμη.

— Τότε διατί ἡ μικρὰ αὐτὴ κυρία ἠ-
γόρασε κατόπιν τέσσαρας καθ' ὅλας ὁ-
μοίας, λέγουσά με, ὅτι ἡ πρώτη ἐξηράνη;

Ὁ Γουσταῦος ἐνόησε τὰ πάντα. Διὰ
νὰ εἶναι βεβαίως, ὅτι ἡ ῥοδῆ δὲν θὰ ἐξη-
ραίνετο, ὁσάκις ἀπεφυλλίζετο, ἡ Νισσέτ-
τα ἀντικαθίστα αὐτὴν δι' ἄλλης. Τετρά-
κις εἶχε καταφύγη εἰς τὴν ἀπάτην ταύ-
την, χωρὶς ὁ Γουσταῦος νὰ παρατηρήσῃ
τὸν δόλον.

Ἠγάπα τὸν ἐραστὴν τῆς καὶ ἔτρεμε
μὴ τὴν ἐγκαταλίπῃ.

Ὁ Γουσταῦος ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν
τῆς καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλόν τῆς.

Ἡ κόρη ὠμολόγησεν αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν
καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔμειναν ἀχώ-
ριστοι.

Ὁ Γουσταῦος εἶχεν ἀφηγηθῆ τὸ γεγο-
νὸς τοῦτο εἰς τὸν Ἐδμόνδον, οὗτος δὲ
ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὴν Νισσέταν, πρὸς
τὴν ὁποίαν εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ στοργῆς
ὅλως ἀφωσιωμένης, στοργῆς ἣν αὐτῇ τῷ
ἀπέδιδεν ἄλλως.

Ε'

Συχνάκις ὁ Ἐδμόνδος ἐρχόμενος, συν-
διελέγετο ὄρας ὅλας μετὰ τῆς νεάνιδος
ἐν τῷ μικρῷ αὐτῆς οἰκήματι τῆς ὁδοῦ
Γοδώ, ὅπερ ὁ Γουσταῦος ἐπλούτιζε καθ'
ἐκάστην διὰ κομψῶν καλλιτεχνημάτων.
Ἡ κόρη εἰργάζετο διαρκῶς, κλίνουσα
τὴν κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅπως
βλέπῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τῆς
μετὰ μικρῶν κινήσεων σεισπογυγίδος, κα-
τοπτριζομένης ἐν τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη, βοστρυχισμένη
περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς, ἀπετέλει στέμμα
ὑπὸ τοὺς χαρίεντας ἐκείνους κεκυφάλους
ἐκ τουλίου, ἀνθέων καὶ ταινιῶν, οὓς ὁ
Γουσταῦος ἀπῆτει νὰ κάμνῃ, ἐπειδὴ ἐ-
φρόντιζεν ἰδιαζόντως περὶ τῆς ξανθῆς ἐ-
κείνης καὶ ῥοδόχρου κεφαλῆς.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἐφρόνει, ὅτι ὁ δεσμὸς
οὗτος δὲν θὰ ἦτο αἰώνιος· ἀλλὰ, γινώ-
σκουσα τὴν πραγματικὴν ἀγάπην, ἣν ὁ
Γουσταῦος ἠσθάνετο πρὸς τὴν Νισσέτ-
ταν, ἠθέλησεν ἐν εἰδῇ εὐχάριστου προ-
στασίας νὰ ἐξαγιάσῃ τὸ δεῖγμα τοῦτο
τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡ νεαρὰ κόρη παρέσχεν εἰς
τὸν σύντροφον τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ εὐχαρι-
στήσῃ τὸν Γουσταῦον ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ φι-
λίᾳ, ἣν εἶχεν ἀφιέρωσῃ εἰς τὸν Ἐδμόν-
δον.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἦτο γυνὴ ἀρκετὰ ἀ-
γνή, ὥστε δὲν ὑπέκειτο εἰς προλήψεις,
καὶ δις ἢ τρίς, πάντοτε φαινομένη ὅτι
ἠγνόει τὰς σχέσεις τὰς ὑφισταμένας με-
ταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κυρίου Δωμών, ἐδέ-
χθη τὴν νεάνίδα ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῆς,
ὥστε ἡ Νισσέττα, ἥτις ἐγίνωσκεν ἅπασαν
τὴν λεπτότητα τῆς διαγωγῆς τῆς κυρίας
Δεπερέ, θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸ πῦρ χάριν αὐ-
τῆς.

— Τί ἔκαμες τὴν πρωίαν ταύτην; ἠ-
ρώτησεν ἡ κυρία Δεπερέ τὸν υἱὸν τῆς,
ὅτε οὗτος ἠσπάσθη τὴν χεῖρά τῆς καὶ
ἐκάθησεν, ὡς συνειθίζεν ἀπὸ παιδός, παρὰ
τοὺς πόδας τῆς, ἐπὶ προσκεφαλαίου τινός.

— Τίποτε, μητέρα· περιεπάτησα μὲ
τὸν Γουσταῦον.

— Διατί δὲν ἀνέβη νὰ με ἴδῃ;

— Διότι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὁδὸν Γο-
δώ· ἀλλ' ἀπόψε θὰ μας ἔλθῃ.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; προσέθηκεν ἡ κυ-
ρία Δεπερέ, φαίνεσαι σύννους.

— Μαντεύεις τὰ πάντα, καλὴ μου
μητέρα.

— Τί σου συμβαίνει;

— Ὄ, ἔσο ἡσυχος, τίποτε ἐπικίνδυ-
νον· ἀπλούστατον τυχαῖον συμβάν.

— Διηγῆσου μοῦ το.

Ἡ κυρία Δεπερέ, ἐπαναλαβοῦσα τὸ

κέντημά της, προητοιμάσθη ν' ἀκούσῃ.
Ὁ Ἐδμόνδος τότε ἀφηγήθη ὅ,τι συν-
έβη τὴν πρωΐαν.

— Καὶ ἡ νεῆς αὐτῆ εἶναι ὠραία ; ἠ-
ρώτησεν ἡ κυρία Δεπερέ.

— Χαρειστάτη.

— Ἐαυθῆ ;

— Μελαγχροινῆ.

— Θὰ σε λατρεύσῃ, ὅταν σὲ γνωρίσῃ.

— Πῶς λέγεις τοῦτο, καλὴ μου μη-
τέρα ;

— Θὰ ἦτο νόστιμον, ἐὰν δὲν ἠγάπα
τὸν Ἐδμόνδον μου ! . . . Ἄλλὰ μὴ ἀπε-
ρισκεψίας, παιδί μου.

— Τί ἀπερισκεψίας θέλεις νὰ κάμω ;

— Ἡξεύρω κ' ἐγώ ; Ὅταν τις εἶναι
ἔρωτευμένος, πάντοτε εἶναι ἀπερίσκεπτος.

— Ἄλλ' ἀγαπητῆ μου μητέρα, δὲν εἶ-
μαι ἀκόμη ἔρωτευμένος.

— Πλησιάζεις νὰ γείνης.

— Καὶ ἐὰν γείνω, θὰ μου κακιώσῃς ;

— Καὶ ἠμπορῶ νὰ σου κακιώσω διὰ
τίποτε, ἀγαπητέ μου Ἐδμόνδε ; Ἐὰν ἀ-
γαπᾷς αὐτὴν τὴν νέαν καὶ σε ἀγαπᾷ καὶ
ἐκεῖνη, ἐὰν εἶναι κόρη τιμίας οἰκογενείας,
θὰ τὴν ζητήσῃς ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὁ
ὅποιος θὰ ὑπερευχαριστηθῆ νὰ σοῦ τὴν
δώσῃ, καὶ ἀντὶ ἐνὸς τέκνου θὰ ἔχω δύο.
Μόνον θὰ ἀγαπῶ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν πάντοτε
περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Πῶς τὰ συμβιβάζεις ὅλα ;

— Ὅλ' αὐτὰ μὴπως δὲν εἶναι δυνα-
τά ; Τρόντι ὑπανδρεύθην τὸν πατέρα σου,
χωρὶς νὰ τον γνωρίζω, οὕτως εἶπεῖν· σὺ
δύνασαι ἀριστα νὰ νυμφευθῆς μίαν νεά-
νιδα, ἢ ὅποια σοὶ ἀρέσκει.

— Πόσον εἶσαι καλὴ !

— Ἄλλὰ θὰ μου τὰ λέγῃς ὅλα.

— Σὰς ἔκρυψά ποτε τίποτε ;

— Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς τώρα ;

— Λύριον θὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν κύ-
ριον Δεβῶ.

— Μὲ ποῖαν πρόφρασιν ;

— Μὲ τὴν πρόφρασιν, ὅτι εἶμαι ἀσθε-
νῆς καὶ ὅτι πηγσίνω νὰ τον συμβουλευθῶ.

Ἐπὶ τῇ φράσει ταύτῃ ἡ κυρία Δε-
περέ ὠχρίασε προφανῶς.

— Τί ἔχεις λοιπόν ; τὴν ἠρώτησεν ὁ
Ἐδμόνδος.

— Τίποτε, παιδί μου, τίποτε. Μόνον
θὰ ἐπροτίμων νὰ εὕρισκες ἄλλην καμμίαν
πρόφρασιν.

— Διατί ;

— Γνωρίζεις πόσον εἶμαι δεισιδάμων.

— Μὴ φοβοῦ τίποτε, καλὴ μου μη-
τέρα· εἶμαι εἰς τὴν ὑγείαν μου θαυμάσια.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἠσπασθη τὸν υἱὸν της,
ἔχουσα δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νὰ τα ! κλαίεις τώρα . . . τῇ εἶπεν
ὁ Ἐδμόνδος, γονυπετῶν ἐνώπιόν της καὶ
λαμβάνων τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐντὸς τῶν
ἰδικῶν του. Διατί κλαίεις ; Μήπως σὲ
ἐλύπησα ;

— Δὲν κλαίω, παιδί μου. Σκέπτομαι
μόνον, ὅτι δυνατόν νὰ νυμφευθῆς καὶ μὲ
τρομάζει μόνη ἡ ἰδέα, ὅτι θ' ἀγαπᾷς πε-
ρισσότερον τὴν γυναῖκά σου ἀπὸ τὴν μη-
τέρα σου.

— Ποτέ, μητέρα, τὸ εἰξεύρεις πολὺ καλά.

— Μὴ τὸ λέγῃς αὐτό, παιδί μου.
Ἄλλ' εἶθε νὰ εἶσαι εὐτυχῆς, ὅπως καὶ ἂν
θεωρῆς τὴν εὐτυχίαν. Αὐτὸ μόνον ζητῶ
ἀπὸ τὸν Θεόν.

Καὶ ὅμως δὲν ἦτο αὕτη ἡ ἰδέα, ἡ προ-
καλέσασα τὰ δάκρυα τῆς κυρίας Δεπερέ·
ἐπειδὴ, ἐὰν ἔπρεπε νὰ τὴν συγκινήσῃ
αὕτη, θὰ τὴν συνεκίει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
τῆς ἀφηγήσεως τοῦ υἱοῦ της.

Ὅποιοι λοιπὸν φόβοι κατέλαβον αἰ-
φνης τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς μητρός ;

Ἐκαμε πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθη, ὅπως ὁ Ἐδ-
μόνδος λησμονήσῃ τὴν λυπηρὰν ταύτην
στιγμὴν. Ἐπανελάβε τὸ ἔργον της, με-
τέβαλεν ὀμιλίαν καὶ κατέστη φαίδρα.

Ἄλλ' ὁ Ἐδμόνδος, γινώσκων τὸν χα-
ρακτῆρα τῆς μητρός του, εἶδε κάλλιστα,
ὅτι ἡ φαιδρότης αὕτη δὲν ἦτο ἀληθῆς καὶ
ὅτι κἄτι καθίστα αὐτὴν σύννον.

Τὸ ἐσπέρας ἡ κυρία Δεπερέ, λαβοῦσα
τὸν Γουσταῦον κατ' ἰδίαν :

— Προσπαθήσατε, τῷ εἶπε, νὰ μὴ
ὑπάγῃ αὐριον ὁ Ἐδμόνδος εἰς τοῦ κυρίου
Δεβῶ.

Γ

Ὁ Γουσταῦος διήλθεν ἄπασαν τὴν ἐ-
σπέραν εἰς τῆς κυρίας Δεπερέ, ἦτις, πη-
ρακαλέσασα τὸν υἱὸν της νὰ τῇ φέρῃ βι-
βλίον τι, ὅπερ τῇ ἔχρειάζετο, τὴν ἀπε-
μάκρυνεν οὕτως ἐπὶ τινὰ χρόνον, διότι
ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη μετὰ τοῦ Δωμῶν.

— Σὰς διηγῆθη λοιπὸν τὰ πάντα ὁ
Ἐδμόνδος ; ἠρώτησεν ὁ Γουσταῦος τὴν
μητέρα τοῦ φίλου του.

— Ναι.

— Καὶ σὰς εἶπεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ αὐριον
εἰς τοῦ κυρίου Δεβῶ ;

— Μάλιστα· καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπε-
θύμουν νὰ ἐμποδίσω.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἠθέλησα νὰ προλάβω
ἤδη, ἀναμφιβόλως δὲ διὰ τοὺς αὐτοὺς
καὶ ὑμεῖς λόγους.

— Πόσον εἴσθε καλός, Γουσταῦε· ἀνε-
κραξεν ἡ νεαρὰ μήτηρ, τεινούσα τὴν χεῖρα
εἰς τὸν Δωμῶν, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχῆς,
διότι ὁ υἱός μου ἔχει φίλον, ὡς ὑμεῖς.
Ἐνόησατε ὅπως ἡ ἐπίσκεψις αὕτη θὰ
με καθίστα ἀνήσυχον, δὲν ἔχει οὕτως ;
Γνωρίζετε, ὅτι ὁ κύριος Δεπερέ ἀπέθανεν
ἐκ στηθικῆς νόσου καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς γεν-
νήσεως τοῦ Ἐδμόνδου τρέμω μὴ ὁ υἱός
μου προσβληθῆ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας,
ἦτις θεωρεῖται κληρονομικῆ. Γνωρίζετε
πῶς τον ἀνέθρεψα καὶ ποῖαν ἐπιτίμησιν ἡ
ἀγάπη μου ἐξήσκησε μέχρι τοῦδε ἐπ' αὐ-
τοῦ. Ἀπέκρυφα πάντοτε ἀπὸ τὸν Ἐδμόν-
δον, συγκινοῦμενον εὐκόλως, τὸ αἴτιον τοῦ
θανάτου τοῦ πατρὸς του. Τρέμω μὴ ὁ ἰα-
τρός οὗτος ἀνακαλύψῃ ὅ,τι φοβοῦμαι νὰ
μάθω καὶ μὴ ἐκ τῶν παραγγελιῶν αὐτοῦ
ὁ υἱός μου μακτεύσῃ πῶθεν τῷ προέρχον-
ται αἱ ἀτονία ἐκεῖναι, οἱ ῥεμβασμοὶ ἐκεῖ-
νοι, αἱ συχναὶ ἐκεῖναι ἀδιαθεσίαι, τὰς
ὁποίας δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ κατανι-
κῶ καὶ αἰτίνας ἦσαν τὰ πρῶτα συμ-
πτώματα τῆς νόσου, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέ-
θανεν ὁ κύριος Δεπερέ.

— Ἄλλ' ὁ ἰατρός σας, κυρία, δὲν σας
καθησύχασεν ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν τοῦ
Ἐδμόνδου ;

— Ὁ ἰατρός μου μοι εἶπεν ἡμέραν
τινά, ὁ Ἐδμόνδος ἦτο μολὶς ἐξαετής· Με-
ριμνήσασε περὶ τοῦ στήθους τοῦ παιδίου
τούτου». Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἰδὼν
τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγεν εἰς ἐμὲ
ἡ συμβουλή αὕτη, οὐδὲν πλέον μοι εἶπε.

— Διότι πᾶς κίνδυνος ἐξέλιπε, κυρία.
Αἱ φροντίδες, διὰ τῶν ὁποίων περιεστοι-
χίσαστε τὸν Ἐδμόνδον, ἐξηφάνισαν τὴν
ἀρχὴν τοῦ κακοῦ, ἐὰν ἡ ἀρχὴ αὕτη ὑφί-
στατο. Κατὰ τὰ τρία ἔτη, καθ' ἃ διετέ-
λουν ἐν τῷ Γυμνασίῳ ἀχώριστος σύντρο-
φός του οὐδέποτε παρετήρησα εἰς αὐτὸν
κανὲν τῶν συμπτωμάτων, τὰ ὅποια φο-
βεῖσθε, ἀπὸ πέντε δὲ ἐτῶν, ἀφότου ἐξήλ-
θομεν τοῦ Γυμνασίου καὶ ἔγεινα ἀπὸ συμ-
μαθητοῦ φίλος του, οὐδὲν μοι παρέσχεν ἀ-
φορμὴν νὰ ὑποπτεύσω ὅτι ἠδύνατο νὰ εἶ-
ναι ἀσθενής.

— Καὶ ὅμως μοι εἶπετε πρὸ ὀλίγου
ὅτι διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁ-
ποίους καὶ ἐγώ, ἠθέλησατε νὰ τον ἐμ-
ποδίσετε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν κύριον
Δεβῶ.

— Γνωρίζω τοὺς μητρικούς σας φό-
βους, κυρία, καίτοι δὲ δὲν συμερίζομαι
αὐτοὺς καθ' ὀλοκληρίαν, γνωρίζω ἐπίσης
ὅτι ὁ Ἐδμόνδος εἶναι ἀδύνατος, καὶ ἐπε-
θύμουν, ἀφοῦ ἀγνοεῖ τὴν ἀδυναμίαν ταύ-
την, ν' ἀποφύγῃ τοῦ νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ
εἰς αὐτὸν εἰς ξένος. Αὐτὸς ὁ κύριος Δεβῶ
δυνατὸν νὰ εἶναι εὐθήθης, καίπερ ἔχω
χαρίσσειαν θυγατέρα, ἀνεὶ δὲ τινος προ-
παρασκευῆς νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Ἐδμόνδον,
εἶτε διότι τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶτε διότι
θὰ θελήσῃ νὰ ἔχῃ ἕνα πελάτην ἐπὶ πλέον :
«Εἶσθε πολὺ ἀσθενής». Μὲ τὸν εὐαίσθητον
χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον γνωρίζω ὅτι ἔχει,
ὁ Ἐδμόνδος θὰ συνεκινεῖτο σφοδρῶς καὶ
θὰ ἦτο ἰκανός, καὶ περ μὴ ἀσθενής, νὰ
γείνη τοιοῦτος διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦ-
τον. Εἶχον λοιπὸν τὴν αὐτὴν μὲ ὑμᾶς
γνώμην, κυρία, οὐχὶ καὶ τοὺς αὐτοὺς
φόβους.

— Θέλετε νὰ μ' ἐνθαρρύνετε, Γουσταῦε,
καὶ σας εὐχαριστῶ· ἀλλὰ τοὺς φόβους
τούτους τοὺς ἔχετε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, διότι
παρακολουθεῖτε τὸν υἱὸν μου διὰ πατρι-
κῆς ἐπαγρυπνήσεως. Ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἐπιρροή
μου ἔπρεπε νὰ παύσῃ ἤρχισεν ἡ ἰδικὴ σας,
καὶ χάρις εἰς ὑμᾶς ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἔχει
κανὲν τῶν ἐλαττωμάτων, καμμίαν μάλι-
στα τῶν ἔξω τῶν ἀνδρῶν τῆς ἡλικίας
του· δὲν πκίζει, δὲν κλπίζει, δὲν πίνει,
δὲν ἀγρυπνεῖ ποτέ. Εἰς ὑμᾶς ὀφείλω πάντα
ταῦτα, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σας εἴπω
ὁποῖαν εὐγνωμοσύνην ἐσωρεύσατε ἐν τῷ
βάθει τῆς καρδίας μου.

— Γνωρίζετε κυρία, μὲ ποῖον μαγικὸν
λόγον ἐμποδίζω τὸν Ἐδμόνδον νὰ κάμῃ
πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τῷ εἶναι ἐπιβλαβές ;

— Ὅχι.

— Τῷ λέγῃ μόνον : «Τοῦτο θὰ δυσηρέ-
στει τὴν μητέρα σου.»

— Μὲ ἀγαπᾷ λοιπὸν πολὺ ;

— Μέχρι λατρείας.

— Τὸ καλὸ μου τὸ παιδί! ἐψιθύρισε ἡ κυρία Δεπερέ, καὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ ἐπίσης. Μόνον ἐκεῖνος δύναται νὰ εὕρη καὶ ἀλλαχοῦ τέρψεις, τὰς ὁποίας ἐγὼ εὕρισκω μόνον εἰς αὐτόν. Ὅπου δὲν εἶναι αὐτός, δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ ψυχὴ μου. Ἀπὸ εἰκοσαετίας ἔζησα μόνον δι' αὐτόν. Ἐννοεῖτε λοιπὸν τὸν τρόπον μου ἐπὶ τῆς ἰδέας ὅτι εἶνε προσβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἀπέθανε, πρὶν συμπληρῶσθαι τὸ τριακοστὸν ἔτος.

— Διὰ νὰ σας ἀποδείξω, κυρία, πόσον εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι οἱ φόβοι ὑμῶν εἶναι μάταιοι, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας δώσω μίαν συμβουλήν.

— Ὁμιλήσατε, ἀγαπητέ μοι Γουσταῦ.

— Δὲν ἠρώτησατέ ποτε τὸν ἰατρὸν σας περὶ τοῦ Ἐδμόνδου;

— Ποτέ.

— Λοιπὸν, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ τον ἄφιναν νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ κυρίου Δεβῶ, καὶ αὐριον τὸ ἑσπέρας θὰ μετέβαινον νὰ ἴδω τὸν κύριον Δεβῶ καὶ θὰ τον ἠρώτων τὴν ἀλήθειαν.

— Καὶ ἐὰν ἐπεβεβαίονε τὰς ἀμφιβολίας μου... ὦ, ὄχι! προσιμῶ νὰ μπιβῶ. Ἡ ἀλήθεια θὰ με ἐφόνευεν. Τόσον φοβοῦμαι μὴ αἰ ὑπόνοιαι μου εἶναι βάσιμοι, ὥστε, ἐὰν αὐριον ὁ Ἐδμόνδος ἠσθάνει, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ στείλω πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἰατροῦ μου, φοβουμένη μὴ με τὴν συνήθη ἐκείνην ἀπάθειαν τῆς ἐπιστήμης μου εἴπῃ ὅ,τι δὲν δύναμαι δυστυχῶς νὰ παύσω πιστεύουσα.

— Λοιπὸν, κυρία, θὰ κάμω ὅ,τι μοι δυνατὸν, ὅπως μὴ μεταβῇ ὁ Ἐδμόνδος εἰς τοῦ κυρίου Δεβῶ.

— Εὐχαριστῶ.

— Δὲν σας ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἐπιτύχω, ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι ἡ ἀπόφασίς του νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνέχειαν τῆς πρώτης ἱστορίας, εἶναι ἀμετάκλητος.

— Τέλος πάντων δοκιμάσατε.

Μετὰ τινος στιγμῆς ὁ Ἐδμόνδος ἐπανῆλθε, κομίζων τὸ ζητηθὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς του βιβλίον. Ἐπανῆλθε δὲ τόσον εὐθυμος, ὥστε ἡ ἐπανοδὸς του αὐτῆ ἐφαίνετο διαψεύδουσα τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις ἐγένετο ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ.

— Ἐτρεξες, τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Ναί.

— Ἀσθμαίνεις.

— Διόλου, μητέρα μου.

— Δὲν σε βλάπτει λοιπὸν τὸ τρέξιμον;

— Ὅχι! ἰδοὺ τὸ βιβλίον σου.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἠσπᾶσθη τὸν υἱὸν τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου, λαβοῦσα αὐτὸν τῶν χειρῶν.

— Αἱ χεῖρές σου καίουν, τῷ εἶπεν.

— Πάντοτε εἶν' ἔτσι.

— Δὲν ὑποφέρεις;

— Ποτέ δὲν ἦμην τόσον καλά. Ἡζεύρεις, ἄλλως, καλὴ μου μητέρα, ὅτι ποτέ δὲν εἶμαι ἀσθενής.

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ αἰσθημα, ὅπερ ἠνάγκαζε τὴν κυρίαν Δεπερέ νὰ ἐξετάζῃ οὕτω τὸν υἱὸν τῆς

μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣν ἔσχε πρὸς τὸν Γουσταῦν.

— Τρομάζω πολὺ εὐκολα, διελογίσθη.

Καὶ ἐστῆριξε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ Ἐδμόνδου, τοῦ ὁποίου ἐσπούδαζε τὸ βλέμμα, τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἀναπνοήν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἤρεμος καὶ περιχαρής· καὶ περ ὀλίγον ὠχρός.

Ὁ Γουσταῦς ἀντήλλαξεν ἐν βλέμμα μετὰ τῆς κυρίας Δεπερέ, ἣτις ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸ διὰ μειδιάματος σημαίνοντος:

«Ἐχετε δίκαιον. Ἀναμφιβόλως ἀπατώματι.»

Ὅταν περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας ὁ Δωμὸν ἀπεχαιρέτισε τὸν Ἐδμόνδον καὶ τὴν μητέρα του, εἶπεν εἰς αὐτόν:

— Θέλω νὰ σε ὀμιλήσω σοβαρῶς.

— Ἐλα αὐριον.

— Δὲν θὰ ἐξέλθῃς, πρὶν με ἴδῃς.

— Ὅχι! ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔλθῃς ἐνωρίς.

— Θὰ ἔλθω τὴν μεσημβρίαν.

— Τὴν μεσημβρίαν, θὰ σε περιμένω.

— Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας, ὁ Ἐδμόνδος ἐξῆλθεν, ἀφίει τῷ ὑπρῆτῃ διὰ τὸν Γουσταῦν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

«Ἀγαπητέ φίλε, χθές τὸ ἑσπέρας, μεταδὸς νὰ ζητήσω ἐν βιβλίον διὰ τὴν μητέρα μου, ἔδραμον εἰς τοῦ κυρίου Δεβῶ καὶ ἠρώτησα τὴν θυρωρὸν κατὰ ποίαν ὥραν δέχεται. Μοι εἶπεν ὅτι δέχεται ἀπὸ τῆς ἐνάτης μέχρι μεσημβρίας καὶ ἀπὸ τῆς τρίτης μέχρι τῆς πέμπτης.

«Δὲν ἔχω με τί ν' ἀσχοληθῶ ἀναμένων σε, πηγαίνω νὰ ἴδω τὸ κύριον Δεβῶ, ἀπὸ δὲ τῆς μεσημβρίας εἶμαι ἰδικός σου διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας. Ἐννοεῖς τὴν ἀνυπομονήν μου.»

Ὁ Ἐδμόνδος διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Βάχ, συλλογιζόμενος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ἐὰν τὸ αἴτιον, ὅπερ τὸν ἔφερε εἰς τοῦ ἰατροῦ, δὲν ἔμελλε νὰ ὑπονοηθῇ ὑπὸ τὴν πρόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ προβάλῃ.

— Τί θὰ τῷ εἶπω, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅταν θὰ θελήσῃ νὰ μάθῃ τίς ἡ ἀσθένειά μου; Θὰ τῷ εἶπω ὅ,τι μοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν, ὅτι ἔχω κεφαλαλγίας, ὅτι ὑποφέρω ἀπὸ τὰ νεῦρα, ὅτι βήχω ἐνίστη. Θὰ με παραγγείλῃ πτισάνας καὶ γύμνασιν, καὶ θὰ ἔρχωμαι καθ' ἐκάστην νὰ τῷ λέγω, ὅτι πηγαίνω καλλίτερα. Τοῦτο θὰ τον κολακεύσῃ καὶ θὰ μοι προσπορίσῃ τὴν φιλίαν του.

Ἐν τούτοις ὁ Ἐδμόνδος ἦτο συγκεκλινημένος, διότι δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς τοιοῦτου εἶδους περιπετειάς.

Ἡ χάρις, ἡ νεότης, τὸ κόσμιον, ἡ καλλονὴ τῆς δεσποινίδος Δεβῶ παρήγαγον ἐπὶ τῆς φαντασίας του ἀποτέλεσμα ταχὺ καὶ πλῆρες ἠδέος τινὸς αἰσθήματος, ὡς ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βέρθερος ἤρχετο νὰ ζητήσῃ εἰς ἔρωτα δύσκολον, ἀδύνατον ἴσως, τὰς γλυκείας συγκινήσεις, καὶ οἱ εὐκολοὶ ἔρωτες τῷ εἶχον ἀρνηθῆναι τῶν ὁποίων ἠσθάνετο ὅτι ἡ ψυχὴ του εἶχεν ἀνάγκην.

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν τὸ εἶχεν εἶπῃ εἰς τὸν Γουσταῦν, ἐπειδὴ ὑπάρχουσι πράγματα δυσκόλως ὁμολογούμενα καὶ εἰς αὐτούς τοὺς στενωπάτους τῶν φίλων· ἀλλ' ἀνεζήτησε τὸν ἔρωτα πολλῷ μᾶλλον ἐν τῷ

ιδεῶδει ἢ ἐν τῇ πραγματικότητι, ἐν τῇ ἐλπίδι ἢ ἐν τῇ βεβαιότητι, ἐν τῇ ὄνειροπολήσει ἢ ἐν τῇ ἀπολαύσει. Ἡ γυνὴ ἦτο δι' αὐτὸν θέμα ποιητικόν, ὅπερ ἐν τῇ σιγῇ τῆς ψυχῆς του ἀνέπτυσεν ἀφελῶς καὶ τὸ ὅποτον ἐστόλιζε διὰ τῆς φαντασίας του.

Ὁ ἔρωτος λοιπὸν πρὸς νεάνιδα ἦτο ὁ μόνος ἔρωτος, ὁ δυνηθεὶς νὰ παράσῃ αὐτῷ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο. Ἐμενε νὰ μάθῃ ἐὰν θὰ τον ἠγάπα ἡ Ἀντωνίνα· ἀλλ' ἀναμένων νὰ τον ἀγαπήσῃ ἐκείνη, ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ ἀπαντας τοὺς ἀναγκαίους ὄρους, ὅπως καταστῇ ἐρωτόληπτος. Ὅ,τι ἠγάπα ἐν τῷ ἔρωτι ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ ἔρωτος.

Δύω φίλτρα ἐπλήρουν ἤδη τὴν καρδίαν του, ἡ μήτηρ του καὶ ὁ Γουσταῦς· ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι εἶχεν αἰσθανθῆ, ὅτι τὰ δύο ταῦτα φίλτρα εἶχον ἀνάγκην συμπληρώσεως διὰ τρίτου, οὕτινος οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ ὦσι ζηλότυπα, ἀφοῦ τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν θὰ ἦτο τῆς αὐτῆς οὐσίας.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Κ^α: Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Ρωσικὸν Διήγημα.

[Συνέχεια]

Γ'

Οὐδ' εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον ἔπαυσε ἡ Μάσσα νὰ ἦνε εὐθυμος καὶ ἐλευθέρα, ὡς ἦτο καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ της. Ὡσεὶ ἐνέκλειεν ἐν ἑαυτῇ ὀλόκληρον κόσμον. Ἡ κυρία πάντοτε κρατεῖ αὐτὴν πλησίον της καὶ ἀστείζεται μετ' αὐτῆς, οὕτως ὥστε ἡ Εἰρήνη — ἂν καὶ ἦτο φεῖδι κολοβὸ — καὶ αὐτὴ οὔτε διὰ τοῦ δακτύλου ἐτόλμα νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Ὅταν ἡ Μάσσα εἰσῆρχετο ἐνίστη εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασιδῶν αὐταὶ εἶχον ἀληθῆ πανήγυριν — τόσον ἔχαιρον. Τὴν θωπεύουν, τὴν φιλοῦν. Διηγοῦνται ἀδιακόπως περὶ τῶν μηχανορραφιῶν τῆς Εἰρήνης. Μερικαί, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔδειρεν ἡ γρηθ-στρίγλα, ἀρχίζουν νὰ κλαίου. Συμμερίζεται τὴν θλίψιν των καὶ ἡ Μάσσα καὶ στενάζει καὶ αὐτὴ μετ' ἐκείνων, αἴφνης δὲ ἐκρήγνυται εἰς φαιδρὸν καὶ ἀκράτητον γέλωτα.

— Φθάνει πειᾶ, τοὺς λέγει, ἡ κακὴ καρδιά, καλαῖς μου ἀδελφούλας, κί' αὐτὰ θὰ τελειώσουν.

Αἴφνης κυρτοῦται, σφίγκει ἰσχυρῶς τὰ χεῖλα της, κρεμᾷ τὴν κεφαλὴν, βασιλεύει τὰ μάτια ὑπὸ τὸ μέτωπόν της, σταυρόνει ἐπὶ τοῦ στήθους τὰ χεράκια της καὶ προσποιεῖται ὅτι ἀποσύρεται εἰς τὴν ἐργασίαν της — ἀπαράλλακτα ὅπως κάμνει ἡ Εἰρήνη! Αἱ κορασιδὲς δὲ εἰμποροῦν νὰ κρατήσουν τὸν γέλωτα καὶ ἡ μία πίπτει ἀπ' ἐδῶ, ἡ ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ, καὶ σφίγκουν τὰ χεῖλη, ὅπως μὴ διεκφύγῃ ὁ φαιδρὸς γέλωτος των καὶ τὰς ἀκούσῃ κανεῖς. Καὶ ἐκεῖνα, μάλιστα ποῦ ἔκλαιον, λησμο-

νοῦν τὴν θλίψιν των καὶ ἀρχίζουν νὰ περιγελοῦν μετὰ τῶν ἄλλων. Ὅλοι ἠγάπων τὴν Μάσσα. Ἡ κυρία δὲν τὴν ἀφινεν ἀπὸ κοντὰ τῆς.

— Μάσσα, δόσε μου τὸ μαντῆλι! Μάσσα, διώξε τὰς μυῖγες! Μάσσα, ζύσε μου τὴν πλάτη! Μάσσα, σπῶξε τὸ σακμακί στα πόδια μου! Μάσσα, γιατί δὲν μιλεῖς; Πέμου τίποτε, γιατί στενοχωρέθηκα! Μάσσα, τραγοῦδησε τίποτε.

Ἄν ἦτον ἄλλο παιδί στὴν ἡλικίαν τῆς, ἢ θὰ ἀρρωστοῦσε ἢ θὰ ἐγένετο κακόν, αὐτὴ—τίποτε! Κατῶρθου νὰ εὐχαριστῆ καὶ τὴν κυρίαν τῆς, καὶ εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασιδῶν νὰ φέρῃ τὸν γέλωτα καὶ τὴν εὐθυμίαν, καὶ εἰς τὸ χωρίον πρὸς τὴν μητέρα τῆς ὑπέκλεπτε καιρὸν νὰ πετάξῃ μιὰ ματιὰ. Δὲν ἐστενοχωρεῖτο δέ, διότι πάντοτε ἦτον ἐνησυχολημένη εἰς τι. Πότε ράπτει φορέματα, πότε ζωγραφίζει, πότε ψαλλιδίζει, ἢ κατασκευάζει ἐκ κηροῦ κανένα σκυλάκι ἢ πλαγγόνα.

Καὶ ἐξοικειώθη πρὸς αὐτὴν ἡ δέσποινα.

— Τί ἐπιτήδεια ποῦ εἶνε! τί φρόνιμη καὶ εὐγενική! — λέγει εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὴν ξένους ἢ εἰς τὴν Εἰρήνην. — Ἐγὼ τώρα πειὰ καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω χωρὶς αὐτὴν.

Ἐνόσω ἡ Μάσσα ἦτο ἀκόμη παιδίον, ἡ Εἰρήνη ἂν καὶ δὲν τὴν ἠγάπα, ἀλλ' ὅμως καὶ δὲν τὴν κακομεταχειρίζετο. Ἦτο μάλιστα εὐχαριστημένη, διότι εὗρεν ἡ κυρία τοιαύτην διασκεδάσιν καὶ διασκεδάζουσα ἡ κυρία, σπανίως προσεκάλει αὐτὴν. Ἄλλ' ὅταν ἡ Μάσσα ἀνεπτύχθη καὶ ἡ δέσποινα ἀνέθετεν αὐτῇ ἀπάσας τὰς ἐργασίας, τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἡ Εἰρήνη! Καὶ ἤρχισε νὰ ἐπιτίθηται τῆς Μάσσας· καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ἔτσι, καὶ τοῦτο δὲν τὸ ἔκαμνε ἔτσι, καὶ ἐξ αἰτίας σου γίνεται θόρυβος καὶ γέλοιος, καὶ φωναίς, καὶ τρυπυλάζουσι ὅλοι καὶ δὲν κυττάζουσι τὴ δουλειὰ τῶν ἀφεντῶν! Νὰ τὴν δεῖρη—δὲ τὴν ἔδειρε ποτέ, ἀλλὰ μόνον ἤρχισε νὰ τὴν ὑβρίζῃ. Ὑβρίζει τὴν Μάσσαν, ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ κραυγάζῃ δυνατώτερα διὰ νὰ ἀκούσῃ ἡ κυρία τὰ φραμακερὰ τῆς λόγια. Ἄλλὰ καὶ εἰς τοῦτο ἀπετύγχανε.

— Τί εἶν' αὐτὰ ἐκεῖ, Εἰρήνη, τί σηκόνεις τὸν κόσμον μὲ τὰς φωναίς σου; Τὴν ἐρωτοῦσε.

— Νὰ ὅλα τῆς Μάσσας σὰς δουλειὰς εἶνε, κυρία. Τὰ κορίτσια ἔχουν τὰς δουλειὰς των καὶ αὐτὴ μὲ τὰ κάκανα τῆς κάθε μέρα τοὺς πέρνει ταῦτις καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ κάμουν τίποτε. Ὅλαις αὐταῖς εἶνε ἀδιάντροπαις καὶ τρῶνε κάθε μέρα τὸ ψωμί σας, καὶ ποῦ φάνηκε δουλειὰ! Ἀμ' ἀδειάζουσι ἀπὸ τὰ κάκανα; Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κάνει αὐτὴ σας ἡ Μάσσα.

— Δὲν ἀξίζει δὰ καὶ ὁ κόσμος νὰ τὴν μαλὸνῃ κανεὶς γιὰ τὰ τιποτένια αὐτὰ πράγματα! — λέγει ἡ κυρία, καὶ χασιμάται ωθρῶς.

— Παιδιὰ εἶν' ἀκόμη ὄλαις τους, — τοὺς ἀρέσουν τὰ γέλοια καὶ ἡ τρέλλαις. Κ' ἡ Μάσσα τάχα ἀκόμη παιδί δὲν εἶνε,

— ἄς διασκεδάσῃ. Στεῖλέ μου τὴν ἐδῶ, ἴσως εὐθυμήσω καὶ ἐγώ.

Ἐρχεται ἡ Μάσσα καὶ ἀρχίζει νὰ τῆς διηγῆται πὰς μηχανορραφίας τῶν χωρικῶν, — καὶ πρέπει νὰ ζεῦρετε, ὅτι τῆς κυρὰς πολὺ τῆς ἤρεσκον τὰ τοιαῦτα. Ὅ τὰδε, πῶς τὸν λέγουσι, περιπατεῖ ἔτσι, πῶς ὁ τὰδε δὲν εἶν' ἀξίος γιὰ κάποια δουλειὰ, εἶνε ὅμως καλὸς μάστορος γιὰ κάποια ἄλλη· ἡ τὰδε γυναῖκα δὲν ἐπρόφρασε νὰ κάμῃ κατὶ, καὶ ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔκαμε μιὰ σπουδαία δουλειὰ καὶ ἔφερον εἰς τ' ἀφεντικά τῆς τόσο εἰσόδημα.

Καὶ ἕκαστος λόγος τῆς Μάσσας ὑπένοι, ὅτι ἂν ἀνθρωπὸς τις δὲν εἶνε ἰκανὸς εἰς μιὰν ἐργασίαν, εἰς ἄλλην ὅμως εἶνε καλὸς καὶ ἐπιτήδειος καὶ ωφέλιμος πρὸς τοὺς κυρίους του! Καὶ διηγῆται ἡ Μάσσα τῇ δεσποίνῃ τῆς πάντα ταῦτα, οὐχὶ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ περὶ οἰουδήποτε καὶ ἂν ὀμιλῇ, τόσον καλῶς καὶ ζωηρῶς ἀπομιμείται, ὥστε ἡ κυρία δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ γελά, καὶ πάντα τοιοῦτον ἀνθρωπὸν νὰ συμπαθῇ, καὶ ἀρχεται ἐνδιαφερομένη ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐξετάζουσα περὶ τῶν ἀναγκῶν, τῆς δυστυχίας καὶ τῶν ἐξων αὐτοῦ. Εἰς τοιαύτας στιγμάς, ἐνώπιον αὐτῆς, ἦσαν δεικνυμένοι, καὶ ἂν ἔπταίε τις ἦτο διατεθειμένη νὰ τὸν λυπηθῇ μᾶλλον ἢ νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Καὶ ὅταν τὸ ἐσπέρας ἔλθῃ ἡ Εἰρήνη νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὅπως κατακλιθῇ καὶ ἀρχίσῃ νὰ τῆς διηγῆται περὶ τῶν πράξεων ἐκείνων, ἡ κυρία, ἀκούουσα αὐτῆς δὲν παύει νὰ γελά καὶ νὰ τῇ λέγῃ:

— Ἐεῦρω, ζεῦρω, ὅλα τὰ ζεῦρω, κακίᾳ καὶ ἀνόητη γρηά! Ἄλλὰ σὺ δὲν τὰ διηγῆσαι ὅπως εἶνε. Δὲν εἶνε πταίστης ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπος; εἶνε ἀνόητος. Χὰ-χὰ-χὰ! Χὰ-χὰ-χὰ! Κύτταξε νὰ δῆς! . . .

Καὶ ἀρχίζει νὰ μεταδίδῃ εἰς αὐτὴν τοὺς λόγους τῆς Μάσσας.

Βλέπει ἡ Εἰρήνη, ὅτι ἡ κυρία τῆς ἀποσύρει τὴν χεῖρά τῆς ἀπ' αὐτῆς, ὅτι δὲν βλέπει τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὅτι διαταγαὶ καὶ τιμωραὶ δὲν γίνονται κατὰ τὴν γνώμην τῆς, καὶ ἀπεφάσισε διὰ παντὸς τρόπον καὶ μέσου ν' ἀμαυρώσῃ τὴν Μάσσαν ἐνώπιον τῆς κυρίας καὶ κατορθώσῃ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἀποβολὴν τῆς.

Καὶ ἡ κυρία, προτόντος τοῦ χρόνου, ἐπὶ μᾶλλον ἐξοικειοῦται πρὸς τὴν Μάσσαν! Ἀστείζεται μετ' αὐτῆς, τῇ δεικνύει τοὺς στολισμούς τῆς, καὶ ποτε ἀτενίζουσα αὐτὴν τὴν θεωρεῖ καὶ τὴν ἐρωτᾷ:

— Ἐ, Μάσσα, ἀγαπᾷς τάχα τὴν γρηά τὴν κυρά σου;

— Πῶς νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ, κυρία μου, πολὺ μάλιστα, πολὺ σ' ἀγαπῶ, — ἀποκρίνεται ἡ Μάσσα καὶ τῆς φιλεῖ τὴν χεῖρα.

Καὶ ἡ κυρία νῦχαριστεῖτο. Μήπως εἰς πάντα δὲν ἀρέσκουσιν ἄρα καὶ θωπεῖται!

Ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἠγάπα πολὺ ἡ κυρία τὰ τρίχαπτα. Τόσον ἦτο τότε τοῦ συρμού, ὥστε ἔφερον αὐτὰ καὶ οἱ ἄνδρες καὶ ἠρέσκοντο ἐπιδεικνύοντες καὶ κομπά-

ζοντες δι' αὐτὰ. Ἐφερον τὰ τρίχαπτα ταῦτα ἐξ Εὐρώπης, καὶ ἐπλήρωνον ἀδρότατα δι' αὐτὰ. Ἡ κυρία τῆς Μάσσας, ὡς ἐκ τοῦ γῆρατος δὲν ἔφερε τρίχαπτα, ἐνονεῖται, ἀλλ' ὅμως ἐφύλαττε καὶ διετήρει μετὰ προσοχῆς—προορίζουσα αὐτὰ διὰ τοὺς ἐγγόνους τῆς—καὶ αὐτὴ δὲ τὰ ἐκαμάρωνε καὶ τὰ ἐδείκνυε καὶ τῆς Μάσσας. Καὶ ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς κορασιδῶς νὰ κατασκευάσῃ παρόμοια τρίχαπτα. Κατ' ἀρχὰς παρετήρει αὐτὰ ἐπισταμένως, ἠρώτα τὴν κυρίαν καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ κατὶ τι ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ, μιὰν δὲ τῶν ἡμερῶν λέγει τῇ κυρίᾳ τῆς:

— Κυρία, ἔμπορεῖ ἐδῶ ὁ σπῆτι νὰ πλέξω ἀπ' αὐταῖς τὰς δαντέλαις;

— Τί ν' αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ λές, παιδί μου; λέγει γελῶσα ἡ δέσποινα.

— Ὅχι, κυρία, δὲν εἶνε λόγια—ἀποκρίνεται ἡ Μάσσα—ὅτι μοῦ εἴχετε εἰπῆ πῶς κάμουν ἡ Γαλλίδες τεχνίτριαις ἕκαμα καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἐκαμα ἀπὸ ξύλο μόνη μου τὰ κοπανάκια, ἐζωγράφισα τὸ σχέδιον, ἐπῆρα ἀπὸ τῆ μητέρα μου καρφίτσες καὶ κλωστή, καὶ ἄρχισα νὰ πλέκω ἐπάνω ὁστὸ μαξιλάρι ποῦ κοιμοῦμαι.

— Αἱ, καὶ τί ἕκαμες; Τὰ μπερδεψες καὶ τὰ παράτησες ὅλα;—ἐρωτᾷ ἡ δέσποινα, καὶ ἐγένετο καταπόρφυρος.

Διότι καὶ τὴν Μάσσαν μὲν, ἀλλὰ καὶ τὰ τρίχαπτα ἠγάπα πολὺ.

— Ὅχι, οὔτε τὰ μπερδεψα οὔτε τ' ἀφῆκα, ἀλλὰ ἐπλέξα δαντέλαις.

— Φέρε τα, φέρε τα, νὰ μοῦ τὰ δείξης, κραυγάζει ἡ κυρία.

Ἐφερον ἡ Μάσσα τὸ προσκεφάλαιόν τῆς μετὰ τῶν αὐτοσχεδίων ξυλαρίων. Παρῆρται ἡ κυρία, ἀπὸ δὲ τῶν καρφιδῶν αἰτίνας ἦσαν ἐμπηγμέναι ὡς ψήκτρα, πλέκεται καθαρῶτατον τρίχαπτον. Παρετήρησεν ἡ κυρία, ἐγέλασε μάλιστα ἐκ χαρᾶς καὶ ἤρπασε καὶ κατεφίλει τὴν Μάσσαν!

— Εἶσαι θησαυρός, κόρη μου! Πλέξε λοιπὸν νὰ σὲ ἰδῶ καὶ ἐγὼ πῶς πλέκεις.

Ἡ Μάσσα ἐκῆθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἔθετο τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ τὰ δακτυλάκια τῆς ἐκίνουν μετὰ ταχύτητος ἀξιοθαυμάστου τὰ αὐτοσχέδια κοπανάκια.

Ἡ δέσποινα θεωρεῖ αὐτὴν καὶ κρατεῖ τὴν ἀναπνοὴν τῆς, ἐλησμόνησε μάλιστα καὶ τὴν εὐσαρκίαν τῆς καὶ ἐκάθησε χαμαί.

— Ἀχ, τί ὠραῖα! — λέγει— τί ὠραῖα! Ἄλλὰ ἐπάνω εἰς αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἐργασθῆς. Στάσου νὰ σοῦ παραγγείλω ἐγὼ ὅτι χρειάζεται. Αἱ, σεῖς! φωνάζετ' ἐδῶ τὸν μαραγκό, τὸν λεπτοουργό καὶ τὸν μαξιλαρά!

[Ἐπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖο ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.